3 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul XI, Nr. 76/77, Sept.-Oct. 1963 | Versandort München; Redaktion: 8031 Eichenau bei München | Einzelpreis 60 Pfg.

ANTONIO DE OLIVEIRA SALAZAR

Apărarea Angolei și apărarea Europei

Convingerea noastră este că noi apărăm Europa în ultimele ei redute. Această concepție nu este acceptată de toată lumea; unii își închipue că pot apăra Occidentul într'o sferă restrânsă și prin false acorduri diplomatice. Și chiar dacă ar fi așa un aspect special al chestiunii ne privește pe noi, în care competența și justețea noastră de gândire nu poate fi contestată și anume în faptul că prin lupta noastră noi apărăm Portugalia.

Cum oare să ne explicăm discursurile rostite în intruniri importante împotriva drepturilor Portugaliei în limbile pure ale Europei, conforme cu o tradiție clasică, chiar dacă din nefericire el mai păstrează parfumul teoriilor foștilor noștri maeștri azi rătăciți? Numai dacă deconsiderăm însemnătatea descoperirii și ocupării unor teritorii practic nelocuite, pentru drepturile și istoria unei națiuni. Numai dacă ignorăm probabilitatea că popoarele Africei să se poată ridica prin propriile lor eforturi la nivelul națiunilor civilizate. Numai dacă disprețuim opera omului alb — oricât ar fi ea de imperfectă și deficientă — când o comparăm cu aceea a altor rase și culturi, energia depusă în continentele unde el s'a stabilit. Numai acești factori, lipsa de logică și confuzia momentului de față pot explica acele discursuri.

Cât despre sprijinul acordat mișcărilor subversive și forței lor de contagiune, el poate da naștere la alte explozii de terorism. Cu alte cuvinte: atât timp cât viața mondială este caracterizată de o totală lipsă de orientare, războiul care astăzi pâlpâie sub cenușe ar putea să isbucnească iar, în Angola ori aiurea. Atunci ar putea interveni nu numai forțe subversive ci altele organizate, antrenate și echipate în țări străine, având toate caracteristicele unor forțe de invaziune. Dacă s'ar întâmpla aceasta noi probleme se vor pune nu numai nouă ci și acelor națiuni care pe nedrept consideră că recentele state independente constitue alfa și omega al progresului african când în realitate ele nu sunt altceva decât baza construcției unui continent care va cere secole de luptă.

Voi aminti deci binefacerile pe care rezistența Portugaliei în Africa le-a adus lumii. Am plătit pentru schimbarea care a avut loc în opinia generală cu privire la problema specific portugheză a colonizării, am plătit cu sângele soldaților noștri, cu lacrimile familiilor noastre, cu sacrificille la care poporul nostru a fost chemat. Atitudinea noastră a avertizat multe minți, a denunțat multe ipocrizii și a prevenit multe pericole. Ca rezultat multe națiuni au început să se îndoiască de valoarea pozițiilor adoptate la început. Când o națiune ca a noastră se jertfește aceasta nu poate fi din pricina capriciului ori lipsei de înțelegere a conducătorilor.

Dacă Organizația Națiunilor Unite va mai exista cândva în viitor, ea nu va mai asculta discursurile incendiare ale oratorilor săi. Va fi o pierdere pentru literatură și un câștig pentru pacea lumii.

Factorul constituțional

de Căpitan C. STOICĂNESCU

Practic refugiații români se mișcă pe două dimensiuni, servind după vocație și temperament: unii cauza națională, alții alte cauze.

Abstracție făcând de patriotism ca legătură biologico-spirituală între individ și națiune și dincolo de orice etică, ambele opțiuni implică o anumită cotă de sacrificiu. Esența lui este însă diferită. Într'un caz se sacrifică interese personale, în altul — interesele românești. Avantajele și dezavantajele ce decurg, incomparabile din punct de vedere moral, sunt dintr'un punct de vedere egocentrist echivalente. Favorurile sau disgrația oficinelor străine cresc și descresc respectiv cu disprețul sau aprecierea compatrioților. Pentru cei care au ales pribegia, fie mânați de un impuls interior irezistibil, fie ademeniți de miraje exterioare, poziție ideală în sensul pragmatic al cuvântului nu există. Profit și pierderi în amândouă cazurile.

Regula are un caracter general. Excepție face numai dl Vișoianu care cumulează acum doar inconvenientele. După ce și-a asigurat, servind interese străine, disprețul temeinic și definitiv al tuturor refugiaților, se bucură acum și de disgrația stăpânilor. Vina o poartă singur. D-sa a vrut să fie în acelaș timp și în tain la Free Europe și reprezentant al Românilor. Poziție paradoxală: Free Europe având o „linie politică" în flagrantă contradicție cu năzuințele Poporului Român. Până la urmă a trebuit să aleagă. Și-a ales, fără nicio ezitare, — consecvent cu linia actului de „înaltă înțelepciune" — sacrificarea intereselor românești, tainul; după care a continuat să reprezinte „legal" România. Reprezentantul voinții Românilor nerepresentând în fapt decât voința Patronilor, iar exigența acestora crescând cu înclinarea lui, ruptura s'a produs într'o perioadă de „destindere", când fruntea-i a atins țărâna și n'a mai putut-o depăși. Atunci a fost expediat fără niciun menajmaent, brutal, cu picioare'n... partea cea mai rotunjită a anatomiei d-sale.

Recunoștința ciracilor? Nici atât. După o îndelungată și preaîncovoiată josnic supunere, aceștia își regăsesc subit poziția verticală. (Trebue să aibă un resort în loc de coloană vertebrală!) Scuturându-și discret și repede praful depe livreaua bojită în temenele, sunt tot atât de promți să-și acuze obraznic șeful azi, când se găsește la pământ și nu-i mai poate domina dela înălțimea imposturii distribuitoare de funcții și prebende a „Comitetului Național", pe cât de pripiți să asculte slugarnic ieri, când se găsea în șea, călare pe situație și pe „fondul național"...

De ce l-acuză ei în definitiv, cu o candoare fecioreInică, pe dl Vișoianu? Exact de ceea ce l-a acuzat întotdeauna întreg exilul românesc. Cică nu face nimic pentru cauza românească!... Ca și cum ar ignora că el și ei erau plătiți tocmai pentru a nu face nimic. Bineînțeles, dacă ar recunoaște că acceptând tutela Free Europe, „Comitetul Național" își interzicea orice acțiune națională eficientă, riscul pierderii salariilor ar fi o certitudine și patriotismul lor nu merge atât de departe. Curajul și demnitatea lor, regăsite la comandă, nu le permite decât dezarmarea cadavrelor...

O stimă deosebită pentru fostul președinte al comitetului-mascaradă n'am avut niciodată și n'avem nici acum. Încercăm cel mult un fel de compătimire pentru vanitatea unui om redus — din nefericire destul de târziu — la propriile-i dimensiuni; dar pentru șleahta de profitori din jurul lui, slugi tot atât de necredincioase pe cât de lingușitoare, nu putem resimți în momentul de față decât desgust, scârbă și greață. În comparație cu ei, femeile de stradă sunt cu mult mai respectabile. Cel puțin ele își fac cinstit meseria: se vând fără să afișeze ipocrite virtuți fecioreInice.

Aventura tragi-comică a d-lui Vișoianu, subliniată rocambolesc de ingratitudinea acoliților, e plină de învățăminte. Reținem:

1. Între arginții străinului și stima românului, refugiatul politic trebue să aleagă;

2. Interesele personale, bine înțelese, nu sunt și nu pot fi apărate efectiv și durabil decât în sânul comunității naționale;

3. Cu bani se fac acoliți, niciodată prieteni.

Mulți vor considera concedierea d-lui Vișoianu ca o binefacere. Noi nu. Pentrucă noi nu credem nicio iotă din acuzațiile ce i se aduc. Motivele reale sunt cu totul altele. Vom căuta să le analizăm; dar mai întâi un fapt elocvent: postul de radio Free Europe nu mai este deloc bruiat în țară. Elogiile aduse pe calea undelor, în românește, lui Khrușciov, lasă departe în urmă pe cele din „Pravda". Ecoul indignării celor din țară contra escrocheriei unui post de emisiune ce se intitulează fățarnic „Free Europe", ajunge prin intermediul turiștilor occidentali până aici...

Privită în perspectiva „destinderii", manevra negustorilor de ideologii dela Free Europe apare limpede. Comitetul d-lui Vișoianu, compromis și uzat, nu mai stânjenea întru nimic activitatea Exilului. Interesele românești sunt acum reprezentate la fiecare ocazie de oameni care nu au nevoe nici de oblăduirea „comitetului național" nici de dolari dela Free Europe. Ficțiunea reprezentanței naționale și a factorului constituțional nu mai preocupă pe nimeni. Refugiații le ignorează, lăsându-i pe rezistenții cu simbrie să-și încaseze tihnit tainul lunar și bacșisul ocazional. Pentru a se organiza și acționa, nu mai simt deloc necesitatea vreunui patronaj. Politic, Exilul românesc este acum major. Mutațiunea produsă în concepția de luptă anti-comunistă a exilului n'a putut scăpa minoritarilor dela Free Europe. Ei și-au dat până la urmă seama că în ciuda injectărilor cu dolari făcute „comitetului național" purtau în brațe un mort, un cadavru intrat în putrefacție. Soluția? Cea mai comodă, exact ca în regimurile comuniste, un țap ispășitor: dl Vișoianu. Două avantaje majore prezintă această soluție: pe de o parte, exploatarea și în viitor a candoarei fermierului din Texas, care va continua să creadă, sincer, că banul lui e utilizat pentru acțiunea anti-comunistă și nu manipulat către țeluri ocultе; pe de altă parte, neghiobia unor refugiați va putea fi utilizată în continuare — pentru manevra de diversiune ce poartă eticheta luptei pe care urmărește să o paralizeze.

În epoca de „destindere" în care am intrat, înoirea comitetului de salariați apărea imperios necesară. Vechiul comitet, valabil prin inerția și incapacitatea lui în perioada de tensiune internațională, nu mai corespunde în perioada de „destindere" care ar trebui să conducă la abandonarea definitivă, legală, recunoscută pe plan internațional, a Europei de Răsărit. Schimbând conducerea „Comitetului Național", utilizând pe cât posibil oameni cu un anumit ascendent asupra refugiaților, necompromiși în Actul dela 23 August, minoritatea dela Free Europe speră să-și asigure, pentru momentul hotărâtor, controlul Exilului românesc, astfel ca operația să se facă în liniște, fără niciun contratimp.

Pentru Free Europe; vechiul comitet întruchipa în perioada de tensiune inerția pozitivă; în perioada de „destindere", nou comitet ar trebui să întruchipeze acțiunea negativă. Planul e simplu. Întâi, promisiuni mari: politice și materiale. Apoi, când noul președinte va fi instalat în funcție, când își va fi pus oamenii în posturi, din toate promisiunile inițiale nu vor fi respectate decât cele materiale; și, putem paria că nimeni nu va demisione pe considerente politice. De altfel, prima condiție pusă pretendenților la înscrierea pe statele de plată, este să nu facă politică... S'ar putea însă ca președintele, admițând că va fi ales printre oamenii de onoare, să se opună. Zadarnic! Minoritatea și-a luat toate măsurile necesare. Noul președinte, ales de... Free Europe, trebue să fie recunoscut de Rege, factorul constituțional — cum spun câțiva zevzeci, care au despre Pactul fundamental o idee și jumătate. Așadar, la prima ezitare, Regele îi va cere să plece sau să se plece. Și cum concedierea o va face Regele, nu Free Europe, oamenii președintelui vor rămâne în funcții, cu conștiința împăcată. Nu e exclus chiar să-l acuze, la ordin, de lipsă de activitate, cum fac actualmente acoliții d-lui Vișoianu. Între timp activitatea efectivă a diferitelor grupuri de refugiați români va fi fost anihilată. Alte discuții asupra reorganizării exilului, altă pierdere de timp.

(urmare în pag. 5)

Pentru orientarea politică

Într'o carte recent publicată în Statele Unite, Deputatul Martin **Dies** care a fost timp de șapte ani Președintele Comitetului Special privitor la Activitățile antiamericane, denunță îngăduința excesivă, îngăduință vecină cu complicitatea, a unor anumite cercuri americane față de acțiunile subversive desfășurate de comuniști pe teritoriul american. „Am împlinit 62 de ani — spune Deputatul Martin Dies — și deci nu prea mai am mult timp înainte de a mă prezenta în fața Creatorului. Aș comite însă un act de trădare dacă aș renunța să desvălui fapte pe care le cunosc și care sunt de o importanță vitală pentru țara pe care o iubesc. Toată răspunderea situației primejdioase în care ne găsim — continuă Dies — cade în întregime asupra acelora care fac caz de spiritul lor liberal. Acești domni au refuzat să utilizeze imensul material adunat, documente și mărturii, depozițiile comuniștilor și acelea ale foștilor comuniști, dosarele reuniunilor comuniste, documente oficiale și piese scoase din arhiva partidului comunist, surse neprețuite de informațiuni pe care comitetul din care am făcut parte le-a dat chiar publicității... Fără nicio excepție, an după an, **așa zișii liberali americani au apărat, au ocrotit, au încurajat și au sprijinit pe comuniști,** atât în Statele Unite cât și în afara granițelor țării noastre. Acești politicieni s'au făcut și sunt vinovați, conștient sau inconștient, **de trădare față de țara lor.** Ei ar trebui să fie judecați, de tribunale și de opinia publică. În orice caz, în fața Istoriei ei vor rămâne sub permanentă stare de acuzare. **În loc să li se ridice monumente ca să li se perpetueze memoria, numele lor ar trebui să fie scrise pe tabloul făuritorilor unei politici care amenință să sugrume libertatea în întreaga lume."**

Mai departe, Martin Dies spune că politica actuală a Statelor Unite față de comunism este o politică de sinucidere. **Datorită acestei politici comuniștii au căpătat convingerea că vor câștiga bătălia fără ca să fie nevoiți să tragă un singur glonț.** Deputatul american arată apoi cu câtă ușurință spionii și agenții comuniști au putut să se infiltreze în cele mai importante posturi ale administrației guvernamentale și în aparatul de apărare al Statelor Unite.

Scriind asemenea carte, curajosul deputat va avea de înfruntat mari primejdii. În anii din urmă, acei care au îndrăznit să denunțe conspirația marxisto-liberală și-au semnat sentința de moarte sau, în cel mai fericit caz pentru ei, și-au pregătit certificatul de internare în balamuc. Oculta nu se codește în alegerea mijloacelor și nu iartă pe nimeni. Dar și numărul acelora care sunt hotărîți să înfrunte această ocultă este, pe zi ce trece, tot mai mare. Frontul nostru de luptă se încheagă, peste țări și peste oceane. În fața primejdiei comune și a forțelor ce ne stau împotrivă, trebue să ne strângem rândurile și să stăm cu fața la dușman.

S. M.

In apărarea demnității naționale

Un articol al meu („Mai multă înțelegere" Stindardul No. 64) în care, îngrijorat de atitudinea luată de anumite publicații din exil în cazul Nichifor Crainic, atrăgeam atenția asupra manevrei de distrugere a coeziunii naționale întreprinsă de minoritatea dominantă prin intermediul „Glasului Patriei", a avut printre refugiați ecou favorabil.

O excepție este totuși de semnalat. Comentând acest articol și solicitat concomitent de sentimentul creștin al răspunderii și de o stranie concepție a demnității naționale, dl Inginer Marcel Nicolau se găsește într'o situație inconfortabil paradoxală: e de acord cu mine și nu e. Când stă pe gânduri — dl Nicolau începe prin a sta pe gânduri — e de acord, când reflectează nu mai e.

În „Vatra" din Iulie-August 1963, scrie:

„Am stat pe gânduri și mi-am zis, întru început, că poate e prea dură acuzația ce se aduce lui Crainic, socotind, ca și dl Stoicănescu, ca o cale de mijloc: »a-i acorda lui Crainic cel puțin avantajul îndoielii, măcar până la o mai amplă verificare«... Dar, mai apoi, am reflectat că dacă se va dovedi că nu Crainic a scris apelul, acuzația va cădea dela sine, ca nulă și neavenită la adresa persoanei — vinovați, ca falsificatori, fiind numai cei dela »Gl. P.« — dar va rămâne în picioare contra oricărei atitudini similare, pe care nelipsitele cozi de topor au luat-o sau o vor lua în viitor."

Dacă ele nu ar avea tangențe cu o problemă gravă, nu m'aș ocupa de acest gen de cogitări...

(urmare în pag. 5)

SCOLII

Cică marxism-leninismul ar fi „o filosofie ieşită din uz, utopică şi lipsită, chiar şi în Rusia de orice fel de rădăcină". Cu alte cuvinte sărmana ţară a knutului legal, dela Ivan Groznii mai la vale, e o victimă. Iată însă ca un Rusnac de viţă veche — N. Berdiaev — a scris un ceaslov întreg (**«Les sources et le sens du communisme russe»**. Paris, Gallimard) tocmai pentru a demonstra că bolşevismul se situează pe linia organică a tradiţiei muscăleşti. Cât despre ieşirea din uz — mai salcâm! Până una alta s'a instalat cât se poate de confortabil la UNESCO cu ajutorul atâtor Sorbonnarzi. „Transformarea utopică" (adică „se schimbă deşi n'are unde") ar avea loc „conform unor biete canoane luate din vânturile romantismului târziu". Treacă-meargă chestia cu vânturile purtătoare de canoane, cum rămânem cu romantismul „târziu" când **Manifestul comunist** a apărut în 1847? Adică într'o vreme când teoreticienii «nouvelle vague» erau în puterea vârstei: cuvântul „romantism" apăruse cu câteva decenii mai înainte.

*

Gh. Bulgar scrie în „Gazeta literară" din 5 Iulie 1962: „E nevoie, pentru a obţine precizia şi noutatea frazei să fie pus în practică principiul lui Tolstoi, după care orice operă ar trebui corectată de 3—4 ori." Şi ilot şi neajutorat. Formulările lapidare ale lui Horaţiu şi Boileau nu-i ajung, trebuia să citeze fraza spălăcită a Duhoborefului. Faptul că a fost mistic nu contează; aparţinea rasei de stăpâni.

*

Ororile bolşevice din Bucovina apar sub un condei grăbit „ca într'un film realizat par'că de un Eisenstein al nefericirii româneşti". Pentru neiniţiaţii care n'au frecventat cinematografele pariziene „Ursulines" şi „La Pagode" unde Mauriacii se sclifosesc în transe estetic-oase în faţa a tot ce posedă „farmec slav" precizăm că S. M. Eisenstein este realizatorul pe peliculă al mitologiei bolşevice. A se referi, de dragul unei comparaţii, la autorul „Crucişătorului Potemkin" înseamnă să nu mai ştii unde e nordul şi unde e sudul. Cui i-ar trece prin minte să scrie „un Ceapaev al durerilor noastre; un Jukov al biruinţei româneşti"?

FIŞIER ITALIAN

De semnalat hărnicia d-lui Mircea Popescu cu evocări pertinente şi actuale. Mai întâi despre acel suflet primitiv, curat şi mare — Badea Cârţan — în **Miracolo al Foro Traiano**, „Strenna dei Romanisti" (1963). Apoi: **Un buon combattente: Octavian Goga**, în „Persona" no. 7, iulie 1963, cu 4 poezii în traducere. În sfârşit: **Torna d'attualità Panait Istrati. Il vagabondo sentimentale**, în „La fiera letteraria" di 21 iulie 1963. Pentru plăcerea ochiului portretele de horbotă ale maestrului Drăguţescu. — Rectificare: **Codin** nu este primul film realizat cu un subiect din opera lui Istrati. Acum 3 ani Louis Dassin a ecranizat **Ciulinii Bărăganului**, iar în 1926 bolşevicii au turnat **Kyra**. Istrati însuşi a scris scenariul pentru **Haiducii** (v. „Gazeta literară" din 10 octombrie 1963.

*

În „Cultura Neolatina" 1962, dra Rosa del Conte pune la punct unele imprudente afirmaţii, cu privire la Timotei Cipariu, făcute de dl. Mariano Baffi care — în admiraţia sa pentru Iorgu Iordan — a împrumutat pagini întregi din opera acestuia. Lectorul dela Roma e de altfel de părere că usurpatorii dela Bucureşti constituie „unicul guvern legitim al României". (v. **Per una cultura più libera in Romania. Proteste senze costrutto**, în „Il Tempo" din 19 iulie 1963). Opinia este la locul ei în gura pelerinului dela Sinaia însă extrem de ciudată pentru cel care flirtează şi cu „Societatea Academică Română". Evident că prietenilor noştri străini le lăsăm libertatea de mişcare şi înţelegem că nu toţi pot arbora intransigenţa noastră. Oricum însă ne permitem a afirma că mai multa chibzuială i-ar onora în primul rând pe **ei**.

Iată deci e pentru noi o plăcută datorie să salutăm poziţia dârză a d-rei Rosa del Conte care se gândeşte în primul rând la intelectualul român care „aşteaptă şi speră" (v. **La politica intorbida e avvelena i rapporti culturali italo-romeni**, în „Il Tempo" din 6 iulie 1963).

Stan M. Popescu

LA MODIFICACION DE LAS ACTITUDES EN LOS GRUPOS DE TRABAJO

Editorial „Psicologia Industrial"
BUENOS AIRES
1963

Herausgeber u. für den Inhalt verantwortlich:
Dr. I. V. Emilian, Eichenau/Obb.
Druck: Dr. P. Belej, München 13

LUCIAN BLAGA

POD PESTE MUREŞ

La vad, un pod de lemn, cu coperişul de şindrilă,
lung cât o uliţă de sat,
se-ntinde peste Mureş. Mal vrea de mal în veci să lege.
Astfel ţara moştenitu-l-a din leat.

Işi au măreţele-ntâmplări şi lucruri cîntăreţii lor,
dar podului îi cîntă numai apa, de sub el se-ndeasă.
Despre toţi şi toate-i cântă, câte au trecut
pe el ca printr-o casă, lungă dreaptă casă,
ca printr-o casă la al cărei prag
sfârşeşte drumul, ca să iasă
La celalt capăt iarăşi drum, drum vechi — în lume
precum pravila îl vrea — lăsat în voie să pornească.

Oşti trecură-n veac pe-aci, şi Radu cel frumos,
roţi ferecate, roibi domneşti, comori şi lacrimi,
Moţi cu ciubare, turme, vânturi,
răpuşi şi-nvingători, stindarde, patimi.

Pe toţi şi toate-n nopţi, când vâlvele se bat,
îi poţi vedea-n lumini de-o clipă încă,
aşa cum ceasul, de pe-un ţărm, mutându-i,
i-a mântuit spre celălalt peste vâltoarea-adâncă.

Dar ce linişte-i acum la vad! Ce trează-amiaza!
Prin istorie adie doar miros de otavă.
Subt pod un şarpe se soreşte, lung şi nemişcat,
ca-ntr-o emblemă rară, de străveche slavă.

CĂRŢILE ROMÂNEŞTI

OFRANDA. Poezii din închisori. Madrid, Colecţia Dacoromania, 1963. 103 p.

Adevărata poezie trebuie să fie trăită, simţită de autor, pentruca transmiterea ei să ne dea nouă emoţia artistică. Indiferent natura poeziei şi genul ce-l reprezintă. Convenţia şi facilitatea n'au nimic cu arta advărată. Sensibilitatea dă pecetia poeziei.

Suferinţa noastră înfiorătoare şi inimaginabilă de pe tot cuprinsul Ţării Româneşti, transformată în cimitir uriaş, sbucneşte rareori în afară, la lumina lumii libere, prin cineştie ce fericite izvoare. Lumea suferinţei scrie poezia ei, cu sânge, cu lacrimi, cu nesfârşită durere ...

Prima colecţie ne-a oferit-o dl Victor Buescu, care a prezentat exilului cele dintâi versuri „fugite" din ţara spaimei. Imaginile ne urmăresc şi-acum. Pe urmă, dl V. Vasiliu ne-a transmis chinurile martirilor lagărelor în forma despre care am scris noi cândva. Poezia Dsale iarăş este o mărturisire a artei, unde sensibilitatea depăşeşte plasticitatea.

Deastădată un dar nepreţuit ni-l face conducerea „Colecţiei Dacoromaniei" din Madrid, la care se adaugă însufleţita prefaţă a dlui D. Bacu. Poezia închisorilor, a hrubelor infernale, nu se scrie, ci se şopteşte dela om la om, ca pe vremuri baladele bătrâneşti cântate de cobzari, lumii care asculta. Dar nu se mai adaugă nimic la creaţia cea dintâi, ca în poezia populară anonimă, ci rămâne întreagă, cum a ieşit din forma sufletului creator prim. Ce să se mai adauge unei suferinţe generale? Să fie transmisă doar, şi să vuiască peste mări şi ţări, să sfărâme urechile celor ce nu aud vaierile unui neam nevinovat, vândut în chip mişelesc. Aceste poezii sunt cântări de suferinţă ale unui neam şi nici nu mai interesează autorul, când ele devin psalmi de durere omenească pentru blestemul urgiei roşii.

Conştiinţa jertfei închisorilor este sublimă căci

Din rănile şi'nfrângerile noastre
Intindem punte noilor destine

Şi mai departe

Am pus o za pe piepturi viitoare
Şi'o spadă grea în mâini ce nu sunt încă

Pentru ca

Din dăruirea noastră subterană
Va creşte pâinea pentru foamea gloatei.

Cei ce se jertfesc au credinţa că prin sângele lor şi oasele lor viitorimea va fi fericită. Sfânta lor jertfă este testamentară.

„Convoi" suduit de „paznici fumurii", în „vaet de fiare" şi cu „foame în orbite" înfiorător cortegiu de strigoi, este plâns doar de Maica Precista, „palidă'n obraz înlăcrimat", caci drumeţii trec grăbiţi prin oraşul care-l goneşte, înfricoşaţi ei înşişi.

„Voi n'aţi fost cu noi în celule" este un strigăt de revoltă împotriva celor ce nu înţeleg durerea şi suferinţa celor înlănţuiţi sau au pactizat cu duşmanul-fiară ...

Voi nu veţi putea şti ce-i învierea
Căci n'aţi fost cu noi în celule

Grozăvia tăcerii din gură, sub bice, scuipat, frig, foame e înfiorătoare

Tăcem ca lacătul pe uşe
Tăcem ca focul sub cenuşe
Tăcem ...

în aşteptarea liberării „tăcem din gură".

In **„Foame"** înlănţuitul

Parcă din veci am roade bolovani
Am hăpăi moloz şi rogojină

iar în **„Foamea"** el vede chiar fantoma foamei, că-i ţopăie în faţă ca o „nălucă de oase şi piele" şi căreia nu-i poate face nimic. Tortura foamei îi dă imaginea de vis a Maicii Domnului, care i-ar da „lapte şi azimă plină"...

Dorinţi omeneşti şi amintiri în **„Jind"**. Stoicism deplin în **„Înţeleptul"**. Tărmul mării, faleza, icoanele din alte vremi apuse, trecute destine, vedenii, rugăciuni, şi poate glasuri în surdină svonind peste ape, ne tulburâ şi pe noi, ce simţim ecoul „vechilor destine" ca şi poetul, în **„Pe un ţărm de mare"**.

In versurile **„Noi n'am avut tinereţe"** întâlnim toată durerea adevărată a unei generaţii de luptători cari din 1922 n'au mai aflat hodina. Generaţia căreia nu i-a „spumegat viaţa în cupe", fără „lavaliere boeme" fără „iubiri" sub „arcadele lunii" ninşi de flori de vişin şi pruni. Generaţie stropită cu sânge în faimosul Dechemvrie 1922, răstignită pe cruci nevăzute, arşi în cuptoare încă de vii, Tinereţea ei? Măcel şi expoziţie de trupuri nevinovate. Flirt cu moartea, declaraţii de dragoste în genunchi, mormintelor şi crucilor frăţeşti iar astăzi

Bătrâni, cu obrazul de ceaţă
Ca paşi năclăiţi de tristeţe,
Prin moarte-am trecut nu prin viaţă,
Noi nu am avut tinereţe ...

Este atâta adevăr filosofic în versurile acestea

Nu te ridici dacă nu cazi
Cu fruntea grea în pulberea amară
Şi dacă'nvii în zâmbetul de azi
E c'ai murit în lacrima de-aseară.

cu sens atât de creştinesc, căci poate sluji de îndreptar în vieaţă. **„Ruga"** este iarăş o verigă la lanţul suferinţelor şi năzuinţelor omului strivit de om.

Viziuni şi halucinaţii, tulburarea subconştientului, mereu sub teroarea suferinţelor de neînchipuit şi diverse: **„azi noapte-un înger mi-a bătut în poartă"** sau **„pe obrajii lui de straniu Dumnezeu"** sau **„az'noapte mi-a intrat în celulă Isus"**. Puterea credinţei şi tăria miracolelor stă nesmintită în bietele inimi chinuite, **„şi pe mâinile mele, am găsit urmele cuelor Lui"**.

„Blestemul Aiudului" este o adevărată creaţie artistică. In afara adâncului psalmului, întâlnim o technică desăvârşită a versului muzical, cu rime excelente (împletirea verbului cu substantivul), ca: „mănânce-te" **cu** „scâncete", sau „facă-te" **cu** „lacăte", mai departe „destramă-te" cu „geamăte".

Strigătele celor din temniţele umede, pe paiele mucede, fără pită, fără veşminte, înghesuiesc după libertatea Neamului din larga temniţă a Ţării, **„spre lumina din urma furtunii"**. **„Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!"**, nu-i îndemn la rebeliune, ci-i strigătul unui Neam întreg îngenunchiat de fiara apocaliptică cu care se'ncearcă de inconştienţii de astăzi să se cocheteze abil.

Poezia aceasta a închisorilor este astăzi un gen aparte între un fel de „tragedie clasică" a oarbei fatalităţi şi psalmii suferinţelor şi blestemelor.

Volumul „Ofranda" nu se citeşte, ci se plânge cu sufletul curat, ca la rugăciune.

I. G. DIMITRIU

O EXPLICARE NECESARĂ

Poezia lagărelor pentru exterminarea elementelor româneşti de către comunişti este anonima ca şi poezia populară în general. Prin ea înţelegem mai mult încă, procesul de formare în curs de secoli a creaţiei geniului neamurilor. Iniţial trebuie să fie un ins creator, care poate fi cunoscut sau nu, dar care, în cursul vremii, rămâne cu certitudine necunoscut. Cazul baladelor noastre bătrâneşti, colindelor, doinelor etc. Şi, mai mult, nu este exclus, ca producţia acelui ins, să fie din ce în ce mai cizelată, aşa că în răstimp, poezia iniţială să rămână ca o temă doar. Cizelările, numai formă deci, radiază sensibilitatea mai multor autori, deci anonimatul poeziei. Aş vrea să rectific sfârşitul cronicii noastre cu privire la volumul „Ofranda" editat de „Colecţia Dacoromania" din Madrid, prin grija dlui D. Bacu, care a înfruntat toată groaza deslănţuită de fiarele roşii în România întemniţată. Intâmplător, am găsit versurile „Ridică-le Gheorghe, ridică-te Ioane", culese cu sfinţenie de dl Bacu într'o celulă de pedeapsă din temniţa Aiudului, sgâriate fiind cu acul pe perete, în iarna anului 1955, deja publicate **complet** în

Fala Muscalilor

Câtă dreptate are Hruşciov să-i dispreţuiască pe capitalişti. S'a strâmbat la ei, i-a suduit ca la uşa cortului, le-a cântat veşnica pomenire, şi-a lăsat urma placheurilor pe mesele lor verzi ... degeaba, il iubesc. Henry R. Luce — care cumulează calitatea de consort al fostei ambasadoare USA la Roma cu funcţia de editor al revistei "LIFE International" — se târăşte în genunchi în faţa bădăranului. Drept mulţumită pentru huiduiala vine plocon cu un număr special (6 oct. 1963). Masochismul ridicat la rangul de diplomaţie e a opta minune a lumii pe care o datorăm creerului subdesvoltat al Yankeilor. Care, bine înţeles, se cred inteligenţi şi teoretizează: „Dece trebue să găurim cortina de fier." Halucinaţii luate drept realităţi, căci nici prin cap nu le trece redactorilor dela LIFE că dacă e vorba de „găuri" doar prestigiul american în Europa orientală e forat ca un caşcaval. Editorialistul însă doreşte să „influenţeze evoluţia societăţii sovietice într'o direcţie sănătoasă şi umană". Dacă n'ar fi perfidă, această formula ar fi — hai s'o numim politicos — naivă, ca politica catastrofală a celor ce au născut-o. Ea ascunde pur şi simplu adoptarea tezelor sovietice la nivelul Departamentului de stat. Probele colcăie pe fiecare pagină a festivei reviste.

Iată la pp. 6—7 în "Life guide" prezentarea Ucrainei:

„Chernovtsy, oraş academic posedând o universitate, o şcoală normală şi o şcoală medicală. Kishinev, capitala Moldovei, este constituit în realitate din două oraşe — unul oriental şi altul modern construit pe colinele învecinate în secolul al 19-lea. Puşkin a trăit aici 3 ani, are un monument, iar oraşul este cunoscut pentru vinurile sale, cântecele folklorice şi Ţigani." ATÂT.

Am putea despăduchea rând cu rând uriaşa dementă etalată. Să ne oprim la reportajul dela p. 50 şi următoarele, care le-a jucat o festă de o rară cruzime zeloşilor apărători ai rusismului. E vorba acolo de o familie sovietică model ...a inginerului Alexandru Lozovan, stabilit la Moscova dar originar din Vinita, Ucraina.

Adevărul este următorul. Lozovanii moscoviţi sunt foarte probabil descendenţii unui Moldovean care l-a urmat pe Dimitrie Cantemir în exodul ce a fost pentru noi o uriaşă emoragie etnică. Numele acestei vechi familii de mazâli apare în toponimia şi documentele slavo-române încă din secolul al XIV-lea. Alexandru cel Bun, într'un act de danie — publicat de Şt. Ciobanu — juruşte vornicului Vena satele Lozova, Micläuşeni, Vorniceni, etc. Ele vor fi păstrate, din tată în fiu, de luptătorii care au străjuit drumul tătărăsc şi vama dela Târgul Lăpuşnei. Sângele lor a înroşit apele Băcului, iar oasele lor s'au prefirat în captivitatea neobabilonică până în Kazahstan. Conform cu tradiţia, primul Lozovan ar fi fost Nicolae — un fecior extra-conjugal al lui Ştefan cel mare —. Adevărată sau nu, această legendă dovedeşte că Lozovanii şi-au identificat misiunea lor pământească cu cea a Atletului lui Cristos. (Şi în această lumină declaraţiile ateistice din LIFE sună fals şi sinistru.) După ocuparea Basarabiei în 1812 regimul ţarist s'a văzut obligat să respecte vechile orânduiri ale provinciei şi a recunoscut mazâlilor Lozovani titlul nobiliar de **odnodvoretz**.

Că Rusnacii n'au găsit dela Odesa la Vladivostok o familie autohtonă cu care să se fălească în ochii lumii nu ne miră deloc. Ce ar fi cultura de jac a Rusiei fără contribuţia moldovenească dela Antioh Cantemir încoace?

MESAJUL POSTUM AL LUI LUCIAN BLAGA

Ştiam că rapsodul visurilor noastre celor mai curate — care în ultimii ani ai vieţii îşi îndreptase privirile mângâietoare către lumea albinelor, desigur îngreţoşat de umbra terestră a bipezilor — lăsase câteva caiete cu poezii inedite.

Din acel tezaur orbeţii de la „Gazeta literară" au avut curajul să scoată la lumină câteva giuvaeruri. Sclipirea lor ne vesteşte valoarea pepitei tăinuite. Nimeni dintre noi nu va putea să le citească fără a se reculege şi fără a-şi goni gândul şerpuitor printre versuri. În ţâţâna rimelor va găsi genuni de nostalgie: poetul, **moştenitor al iernii ... ţine răboj în duh arhaic** ... în vad la Mureş, acolo unde **istoria adie miros de otavă**. Şi inima sa, scut de piatră, **apără întâiul suflet al nostru** ...

Blaga, lucrător divin, n'a voit nici dincolo de hotarele cărnii să desfarmece în noi căldura dragostei ce pururi îi vom purta. **E. L.**

„Stindardul" VII, 43/44, Ian.-Febr. 1960. Şase strofe deci formează sub titlul adevărat „Marşul anului 1960" întraripatul cânt al libertăţii după care râvneşte lumea nemaipomenitelor suferinţe şi înjosiri din partea comuniştilor. Poezia lagărelor care circulă oral dela om la om, este şi comunicată şi uneori scrijilată pe pereţi umezi de puşcărie. Circulă chiar aşa incompletă, ca să satisfacă sufletele chinuite ale fraţilor noştri.

Din lipsă de spaţiu nu redăm cele patru strofe intercalate între cele două publicate în volum, dar remarcăm cu bucurie, că există şi o legătură neîntreruptă cu ţara, aceia a revistei „Stindardul", şi pe care o salutăm cu entuziasm. **igd**

„Eroii și martirii sunt verigile prin care se leagă lanțul veșniciei naționale"

Publicăm mai jos

LISTA Nr. 10

(M. O. Nr. 219 din 16 Sept. 1941)

de ofițeri și subofițeri morți pe câmpul de onoare, începând dela 21 Iunie 1941, ora 24:

OFIȚERI

375. **Stescu** Eugen, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 2 Iulie 1941.
376. **Timu Mândrilă** Ioan, Sublocot. (rezervă), Artilerie, mort la 2 Iulie 1941.
377. **Teodorescu** I. Ioan, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 6 Iulie 1941.
378. **Sfetcu** M. Radu, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 7 Iulie 1941.
379. **Timco** Victor, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 8 Iulie 1941.
380. **Galitza** D. Gheorghe, Sublocot. (activ), Artilerie, mort la 8 Iulie 1941.
381. **Harbuz** I. Gheorghe, Sublocot. (activ), Infanterie, mort la 9 Iulie 1941.
382. **Militaru** C. Dumitru, Locot. (activ), Geniu, mort la 9 Iulie 1941.
383. **Georgescu Dinu** D. Marin, Sublocot. (activ), Infanterie, mort la 12 Iulie 1941.
384. **Miulescu** I. Gh. Barbu, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 12 Iulie 1941.
385. **Ursulescu** T. Victor, Sublocot. (activ), Infanterie, mort la 14 Iulie 1941.
386. **Dumitrescu** D. Valerian, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 14 Iulie 1941.
387. **Moldovanu** Dionisie, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 16 Iulie 1941.
388. **Vălceanu** Gheorghe, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 18 Iulie 1941.
389. **Ilfoveanu** Vasile, Căpitan (rezervă), Jandarmi, mort la 21 Iulie 1941.
390. **Cruceru** Gheorghe, Adm. Căpitan (rezervă), Administrație, mort la 25 Iulie 1941.
391. **Bota** Aurel, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 26 Iulie 1941.
392. **Catrinoi** Gheorghe, Sublocot (rezervă), Infanterie, mort la 27 Iulie 1941.
393. **Iacob** Ștefan, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 27 Iulie 1941.
394. **Grecu** V. Alexandru, Sublocot. (activ), Cavalerie, mort la 28 Iulie 1941.
395. **Ionescu** Gh. Grigore, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 29 Iulie 1941.
396. **Cârlescu** Grigore, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 1 August 1941.
397. **Petrescu** Traian, Locot. (activ), Infanterie, mort la 5 August 1941.
398. **Zamă** Vasile, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 5 August 1941.
399. **Onaciu** Gr. Ioan, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 5 Iulie 1941.
400. **Stăiculescu** C. Alexandru, Locot. (activ), Geniu, mort la 6 August 1941.
401. **Petrescu** Victor, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 9 August 1941.
402. **Popa** Gh. Ioan, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 10 August 1941.
403. **Dinoci** I. Stan, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 10 August 1941.
404. **Ciura** Mihail, Locot. (rezervă), Artilerie, mort la 11 August 1941.
405. **Surdu** Nicolae, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 12 August 1941.
406. **Bogoi** Valentin, Sublocot. (rezervă), Artilerie, mort la 12 August 1941.
407. **Manole** Dumitru, Maior (activ), Infanterie, mort la 13 August 1941.
408. **Fulea Palada** Eremia, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 14 August 1941.
409. **Dumitrescu** V. A. Marius, Sublocot. (activ), Infanterie, mort la 14 August 1941.
410. **Gorgoi** V. Nicolae, Sublocot. (activ), Infanterie, mort la 14 August 1941.
411. **Bosînceanu** D. Gheorghe, Sublocot. (activ), Infanterie, mort la 14 August 1941.
412. **Călugăreanu** Dumitru, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 14 August 1941.

SUBOFIȚERI

166. **Târdea** I. Constantin, Plotonier TR (rezervă), mort la 2 Iulie 1941.
167. **Iacob** Gh. Gheorghe, Sergent major (activ), Infanterie, mort la 4 Iulie 1941.
168. **Corcodel** Gheorghe, Sergent major (rezervă), mort la 6 Iulie 1941.
169. **Petre** Marin, Plotonier (rezervă), mort la 6 Iulie 1941.
170. **Goghie** D. Constantin, Plotonier major (activ), Cavalerie, mort la 9 Iulie 1941.
171. **Vlăsceanu** Gheorghe, Plotonier TR (rezervă), mort la 12 Iulie 1941.
172. **Cristea** Nicolae, Sergent major TR (rezervă), mort la 12 Iulie 1941.
173. **Cioacă** Gh. Ioan, Sergent major (activ), Sanitari, mort la 13 Iulie 1941.
174. **Diaconescu** Iulian, Plotonier TR (rezervă), mort la 15 Iulie 1941.
175. **Turculeț** M. Pavel, Sergent major (activ), Infanterie, mort la 16 Iulie 1941.
176. **Crișan** Gheorghe, Plotonier TR (rezervă), mort la 16 Iulie 1941.
177. **Anderea** Mihai, Plotonier (rezervă), mort la 16 Iulie 1941.
178. **Chiscop** I. Florea, Sergent major (activ), Infanterie, mort la 17 Iulie 1941.
179. **Balint** Traian, Plotonier TR (rezervă), mort la 17 Iulie 1941.
180. **Barbu** Ioan, Sergent major (rezervă), mort la 17 Iulie 1941.
181. **Pop** Sever, Plotonier TR (rezervă), mort la 18 Iulie 1941.
182. **Popa** D. Alexandru, Plotonier TR, mort la 18 Iulie 1941.
183. **Crăciun** I. Dumitru, Sergent major (activ), Infanterie, mort la 18 Iulie 1941.

LISTA Nr. 11

(M. O. Nr. 221 din 18 Sept. 1941)

OFIȚERI

413. **Prisecariu** I. Nicolae, Sublocot. (activ), Artilerie, mort la 16 August 1941.
414. **Opaschi** C. Adrian, Căpitan (activ), Infanterie, 17 August 1941.
415. **Dumitriu** I. Ioan, Maior (activ), Infanterie, mort la 18 August 1941.
416. **Teodor** Gh. Ștefan, Maior (activ), Infanterie, mort la 18 August 1941.
417. **Gheorghiu** P. Victor, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 18 August 1941.
418. **Bogza** Aurel, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 18 August 1941.
419. **Melinte** Gheorghe, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 18 August 1941.
420. **Cișmileanu** Adrian, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 18 August 1941.
421. **Zugravu** Ioan, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 19 August 1941.
422. **Ioan** D. Mihail, Căpitan (activ), Artilerie, mort la 21 August 1941.
423. **Caragață** I. Sotir, Sublocot. (activ), Artilerie, mort la 23 August 1941.
424. **Popa** Ioan, Locot. (rezervă), Artilerie, mort la 23 August 1941.
425. **Mitrea** I. Constantin, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 30 August 1941.
426. **Omeag** A. Benone, Locot. (activ), Infanterie, mort la 30 August 1941.
427. **Petrovici** C. Teodor, Medic Căpitan Dr. (activ), Sanitari, mort la 30 August 1941.
428. **Tănăsescu** Pompiliu, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 31 August 1941.
429. **Coman** Ioan, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 31 August 1941.
430. **Ceapă** Iancu, Locot. (rezervă), Infanterie, mort la 31 August 1941.

SUBOFIȚERI

184. **Siminiuc** P. Gheorghe, Sergent major (activ), Infanterie, mort la 4 August 1941.
185. **Gavrilescu** Gh. Petre, Plotonier major (activ), Infanterie, mort la 5 August 1941.
186. **Bălțînaș** Mihai, Plotonier TR (rezervă), Infanterie, mort la 5 August 1941.
187. **Nițescu** Daniel, Elev Sergent (activ), Jandarmi, mort la 8 August 1941.
188. **Cerbu** I. Ioan, Plotonier (activ), Cavalerie, mort la 9 August 1941.
189. **Țopa** Zaharia, Plotonier (activ), Muzică, mort la 11 August 1941.
190. **Dumitru** Gh. Constantin, Sergent major (activ), Șofer mecanic, mort la 12 August 1941.
191. **Pilat** Haralambie, Sergent major (activ), Infanterie, mort la 12 August 1941.
192. **Comandașu** Petre, Plotonier TR (rezervă), mort la 12 August 1941.
194. **Bontaș** T. Mihail, Plotonier (activ), Infanterie, mort la 18 August 1941.
195. **Peteanu** N. Ioan, Sergent major (activ), Infanterie, mort la 23 August 1941.

LISTA Nr. 14

(M. O. Nr. 227 din 25 Sept. 1941)

OFIȚERI

431. **Pretoria** I. Ignație, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 22 August 1941.
432. **Dumitrașcu** Constantin, Locot. (activ), Infanterie, mort la 24 August 1941.
433. **Cercel** Ioan, Sublocot. (activ), Infanterie, mort la 24 August 1941.
434. **Lungu** O. Ștefan, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 24 August 1941.
435. **Florea** C. Horia Ciprian, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 24 August 1941.
436. **Vasiliu** S. Ionel, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 24 August 1941.
437. **Stoica** T. Nicole, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 24 August 1941.
438. **Iordan** Emil, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 25 August 1941.
439. **Dudea** Gheorghe, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 25 August 1941.
440. **Donciu** Constantin, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 25 August 1941.
441. **Ghenea** Gheorghe, Locot. (activ), Infanterie, mort la 25 August 1941.
442. **Bogrea** Arghir, Sublocot. (activ), Infanterie, mort la 25 August 1941.
443. **Constantinescu** A. Ioan, Căpitan (rezervă), Infanterie, mort la 25 August 1941.
444. **Olteanu** P. Vasile, Căpitan (rezervă), Infanterie, mort la 25 August 1941.
445. **Știrosu** T. Vasile, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 25 August 1941.
446. **Vintilescu** G. Nicolae, Sublocot. (rezervă), mort la 25 August 1941.
447. **Mărgărit** I. Nicolae, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 25 August 1941.
448. **Faifer** O. Ioan, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 25 August 1941.
449. **Cocioceanu** Gheorghe, Maior (activ), Infanterie, mort la 26 August 1941.
450. **Costea** Justin, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 26 August 1941.
451. **Hudriciu** Emil, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 26 August 1941.
452. **Ghiță** Ioan, Locot. (activ), Infanterie, mort la 26 August 1941.
453. **Cotoc** Constantin, Locot. (activ), Infanterie, mort la 26 August 1951.
454. **Dumitrescu** Ștefan, Căpitan (rezervă), Infanterie, mort la 26 August 1941.
455. **Băițan** Nicolae, Maior (activ), Infanterie, mort la 27 August 1941.
456. **Marinescu** Corneliu, Maior (activ), Infanterie, mort la 27 August 1941.
457. **Gerigan** Constantin, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 27 August 1941.
458. **Miron** Vladimir, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 27 August 1941.
459. **Hymen** Modest, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 27 August 1941.
460. **Dascălu** Filogenie, Sublocot. (rezervă), Infanterie, uort la 27 August 1941.
461. **Trofin** Gh. Ioan, Lt. Colonel (activ), Infanterie, mort la 28 August 1941.
462. **Halunga** Raul, Colonel (activ), Infanterie, mort la 28 August 1941.
463. **Marin** C. Constantin, Sublocot. (activ), Infanterie, mort la 30 August 1941.

*

Sublocotenentul Dumitrescu V. A. Marius, al cărui nume este trecut în Lista Nr. 10, este șeful Promoției 1941, pe toate școlile de ofițeri. In ziua gradării, la 10 mai 1941, vorbind în numele tuturor camarazilor, Sublocotenentul Dumitrescu Marius a spus că această promoție, care primește tresa de ofițer în împrejurări grele pentru țară, este conștientă de menirea ei și că va ști să fie la înălțimea înaintașilor ale căror oase stau la temelia României. „Comandanți de plotoane, vom conduce aceste plotoane în foc, însuflețiți de credința în veșnicia neamului, cu avânt tineresc și călăuziți de dorința de a fi exemplu pentru ostașii pe care-i vom avea sub comandă. Vom duce plotoanele noastre la izbândă, căutând să cruțăm cât mai mult viața soldaților. Propria noastră viață nu o vom cruța însă. Credincioși jurământului depus, ofițerii Promoției 1941 vor ști să moară pentru țară și pentru onoarea drapelelor unităților românești."

Așa a și fost! In fruntea plotonului său, din Regimentul 4 Dorobanți „Argeș", Sublocotenentul Dumitrescu Marius a căzut în plin atac, la Odessa. Mai mult de jumătate din cei care au fost înălțați la gradul de Sublocotenent odată cu el și-au aflat moartea pe câmpul de onoare. **ive**

Din jurnalul unui comandant de companie

ATAC INAMIC DE NOAPTE

de Mihail CHIRNOAGĂ

Dela postul de comandă îmbrățișez o vastă perspectivă: Donul curge liniștit în albia sa cotită când mai aproape, când mai departe de linia noastră. Are și el o luncă a sa cu bucăți de pădure pălite de toamna care înaintează. Ruginiul acestor copaci care-s în posesia inamicului, mă doare într'un chip ciudat de câteori, cu binoclul la ochi, cercetez cu deamănuntul fiecare frunziș. Observatorul inamic e la post; văd foarte bine mișcarea brațelor când ridică sau coboară binoclul. Trimit două proiectile de Brandt care-l vâră în pădure. Pe urmă vine seara. Abia acum, la o sută de metri, în pantă lină, se'nalță din groapă capetele oamenilor mei, care-au stat toată ziua chirciți la adăpost. Ziua bufnesc proiectilele lor de Brandt pe noi, ale noastre pe ei. Acum, din senin, artileria inamică trage câteva proiectile de neliniștire a căror trecere pe deasupra o ascultăm neturburați. Pârâie câteva mitraliere către satul Karansky, unde probabil are loc o mică încăierare. Avionul de recunoaștere german, cu fuselajul dublu, sboară pe deasupra liniilor inamice, și lasă câteva rafale peste un pod pe care bolșevicii l-au construit de câteva zile. Trage și artileria noastră. Cu aceasta, seara a venit deabinelea. Evenimente benigne ale frontului! Ai crede că totdeauna i-așa, că nimic nu turbură pacea unor seri ca aceasta în care poți visa neturburat la câte'n lună și în stele. De acuma vine și masa și-odată cu masa, poșta. I-am spus într'o seară plotonierului povestea lui Tristan și-a Izoldei, cel cu flamura albă din vârful catargului, aducătoarea de veste bună, și-acuma, de câte ori îmi aduce corespondență sau ziare, îmi strigă din buza viroagei:

— Flamură albă, domnule locotenent.

Sunt șapte zile de când n'am mai primit scrisori, încât e timpul. Până una alta s'au adunat la sfat puținii din grupul de comandă, trăgând rar și apăsat din mucuri de țigări fumate până la ultima limită posibilă. Mă duc să iau contact cu Batalionul. Vâr patru grenade în buzunar, iau două încărcătoare, pistolul-mitralieră și sar din viroagă. Mai pot fi încă văzut, deaceea merg aplecat. Un agent se ține după mine. Escaladăm două viroage pe care le și cercetăm, căci frontu-i mare, iar surprizele nu-s escluse, și intrăm în satul Kletzkaia. Bate o lună albă peste satul acesta mort, distrus de bombardamente terestre și aeriene. Pe toate gurile lui intră acum care și camioane care încarcă grinzi și lemnărie pentru adăposturile de iarnă care urmează să fie amenajate în spatele frontului. Kletzkaia e un sat mare, aproape un orășel, așezat pe marginea Donului și aflat în întregime în mâinile noastre.

Impușcăturile care s'au întețit pentru un moment și traectoriile proiectilelor luminoase arată linia precisă a frontului. Speriați, bolșevicii aruncă rachete pentru a putea vedea ce se petrece.

După cinci minute e iarăși liniște. Pe șoseaua care duce spre inamic e instalat un tun anticar în jurul căruia servanții stau de vorbă... Casele, despuiate de acoperișuri și cu pereții dărâmați, arată interioare hidoase, dulapuri sparte, paturi stricate, scaune rupte, oglinzi făcute praf... Peste tot moloz și pulbere. Ca să stânjenească activitatea celor ce ridică material din Kletzkaia, bolșevicii bat o clipă satul cu aruncătoarele, fără să reușească însă să întrerupă treaba. Satul răsună de sgomotul acestui imens șantier. La Batalion, nimic nou. Ba da! Comandantul uitase să ne spună că un proiectil de 120 mm căzuse peste postul de comandă și explodase în camera vecină. In camera vecina era instalată popota... Toți râd și dau din umeri... Ne despărțim, Adjutantul iese după mine. Vrea să-mi spună un secret: mâine seară vom fi schimbați. „Dar liniște, discreție absolută!" Ne salutăm, în pulberea de lumină a lunii.

Va să zică mâine ne schimbăm. Cine vine oare în locul nostru?

Și mân repede prin satul pustiit. Mă bate gândul că oi fi având și scrisori la bordei și bucuria din seara asta n'are margini... Tunul anticar străjuie svelt drumul, câteva proiectile luminoase spintecă intunericul spre inamic și niciodată parcă versurile poetului n'au fost mai pline de adevăr și de frumusețe: „Octobre pâle et pur..." O melodie îmi vine'n minte în vreme ce sar iepurește un gard ca să cobor pe coasta dealului nostru. Trupa a luat masa. Se'ntorc oamenii cu marmitele goale. Plotonierul a înălțat pe bordeiul meu flamura albă. Patru scrisori și-un teanc de ziare. Totul e'n regulă și'nainte de a mă așeza tacticos să-mi consum ciorba, dau o raită pe la oameni. S'au apucat să sape. Poziția trebue perfecționată, șanțul adâncit, pământul cărat mai departe, măsurile de camuflaj înmulțite... Numai la 300 de pași, în satul din față, e inamicul. Deocamdată, inamicul nu ne turbură, nici noi nu-l turburăm. Pact! Muncim de zor pentru ce o să fie, atunci când o să fie. Mă asez pe o cutie de muniție, foarte liniștit și foarte împăcat cu soarta care mi-a hărăzit în seara aceasta atâtea bucurii.

Veni o pocnitură din stânga care trecu peste noi. Am ridicat capul să miros ce este. Lovitura e neobișnuită. Mă uit la ceas. Ora 22, precis. Luna luminează ca ziua.

— Ia vezi, Mitrache, ce-i în stânga? Mitrache, agentul, și-a luat arma, și-a pipăit grenadele și-a pornit-o.

Acum nu mai e o lovitură, ci trei, șapte, zece. Toate vin din flanc, piuind subțire peste capetele noastre.

— Alarmă, băeți.

Și ieșim în buza viroagei. Mitrache se'ntoarce în fuga mare. Când să'nceapă să vorbească, orga lui Stalin, ascunsă în pădurile de pe malul Donului, icnește de nenumărate ori. Așteptăm, așteptăm...

O secundă, două. Au început să cadă loviturile; pe marginea satului Kletzkaia se ridică un val de flăcări. Am priceput: atac inamic de noapte, atac combinat, frontal și de flanc.

— Acuma, spune Mitrache.

M'am ridicat în picioare, liniștit și calm, să-i domin cu liniștea pe ai mei. Mitrache spune ceeace bănuisem.

Strecurați pe valea Tatkinei, Rușii atacau de flanc. Veneau pe direcția postului de comandă. Aveam o mitralieră și două puști-mitraliere dela două grupe care constituia rezerva dispozitivului. In fața satului Kletzkaia lupta începuse. Brandturi și tunuri anticar își amestec-

(urmare în pag. 4)

◆ **Manifeste anticomuniste.** — In Capitală, în numeroase oraşe din provincie, la Oneşti şi în alte centre industriale din Moldova au fost răspândite în ultimul timp numeroase manifeste trase la multiplicator. Conţinutul acestor manifeste este aproape identic: prezentarea situaţiei din ţară şi atacuri violente la adresa regimului. Până acum, în legătură cu răspândirea acestor manifeste nu s'au operat arestări. Au fost în schimb arestaţi o sumă de ofiţeri de pompieri din Capitală, adică de ofiţeri care aparţin Ministerului Afacerilor Interne. Printre ofiţerii arestaţi se află şi Lt. Colonel **Conţia** Nicolae. (Stind.)

◇ **Scumpete, mizerie şi cozi.** — Mălaiul se vinde acum cu 2,50 Lei kilogramul. In mai toate localităţile din ţară, pâinea nu se poate obţine decât pe cartelă. In unele regiuni din Moldova carnea a devenit o raritate. Teoretic, la Bucureşti carne se găseşte în fiecare zi, la preţul de 28 kg carnea de vacă de calitate accetabilă. In realitate însă, într'o zi nu se găseşte decât carne de oaie, în alta numai de porc, în ziua următoare numai carne congelată. Legumele şi fructele s'au scumpit enorm: vinetele costau înainte 2 Lei kilogramul, acum costă 4 Lei o singură bucată; o căpăţînă de salată se vinde cu 1 Leu; un kg struguri de masă costă 6 Lei... Comparând preţul articolelor de îmbrăcăminte cu salariile mijlocii, oricine poate constata că doar „vârfurile" şi privilegiaţii regimului se mai pot îmbrăca ca lumea. Iată câteva preţuri: un costum bărbătesc de ştofă mai bună 1900 Lei, un sacou bărbătesc 450 Lei, un palton bărbătesc 1950—2000 Lei, un pardesiu bărbătesc 1700 Lei (se găsesc pardesiuri şi cu 900 Lei, dar după câteva luni nu se mai pot purta), o cămaşe bărbătească de calitate mai bună 150 Lei, o cămaşe bărbătească din pânză de strecurat brânza 52 Lei, o pereche pantofi bărbăteşti de calitate bună 475 Lei, o pereche de ciorapi bărbăteşti 26 Lei, un pulover de lână 520 Lei, un pulover de bumbac 250 Lei etc. Confecţiunile de damă sunt tot aşa de scumpe: 985 Lei o rochie de lână, 480 Lei o rochie de mătase, un batic de mătase 156 Lei, un batic de nylon 84 Lei, o pereche de ciorapi nylon 120 Lei, o cămaşe de noapte de nylon 245 Lei, o jachetă de lână 610 Lei, un simplu pulover de lână 320 Lei, o poşetă de piele 460 Lei etc.

Intre timp, cozile se înmulţesc şi se lungesc la toate „unităţile comerciale". Se face acum coadă pentru pâine, pentru peşte afumat, pentru aţă de cusut, pentru tingiri, pentru ibrice şi pentru linguri. Aşteptând ore întregi în faţa magazinelor, cu îmbrânceli şi călcături reciproce pe bătături, oamenii au început să-şi spună părerea despre responsabilii comerciali şi despre organele locale care au misiunea să se ocupe de acest sector. După cum se ştie, în asemenea ocazii şi la necaz Românul foloseşte un vocabular special şi expresiuni foarte colorate... Urcând treaptă cu treaptă scara ierarhică a responsabililor, în cele din urmă aceste urări puţin protocolare au fost adresate direct onoratului guvern şi şefilor mai mari. Partidul s'a sesizat şi a poruncit secţiilor de agitaţie şi propagandă să treacă la „muncă de lămurire". Incercând şi el să explice „cum stă chestia", Paul Marian face o sumă de constatări în „Romînia Liberă" din 22 Octombrie 1963, constatări care întăresc cele spuse de noi mai sus. Spune Marian: „Deaunăzi, bunăoara, în faţa magazinului specializat pentru desfacerea unor produse de uz casnic (NN. Nu este vorba de magazinul de mobilă şi covoare „Căminul", ci de noul magazin din Piaţa Amzei 10) vreo 2—3 cetăţeni aşteptau ora de deschidere de după-amiază. Vînzătorul a sosit prompt (NN. Pentru un magazin, un singur vânzător!) dar tot atât de prompt în faţa unităţii a apărut un autocamion încărcat vîrf cu mărfuri. Vânzarea a fost „suspendată" şi a început preluarea mărfurilor care a durat destul. Bineînţeles, între timp au apărut alţi şi alţi cumpărători şi rîndul a început să se întindă. E un lucru normal oare ca aprovizionarea să se facă în orele de desfacere? Nu dovedeşte aceasta lipsă de respect faţă de timpul cetăţeanului? Or, **din păcate,** asemenea practici se mai întâlnesc **destul de des, în special la centrele de pîine.**" Dar cum stăm cu laptele? Ne lămureşte Marian: „Duminică dimineaţă, de exemplu, la unitatea nr. 63 a O. C. L. Alimentara din raionul Lenin, unitate situată pe strada Izvor, se putea observa nedorita **coadă.** Explicaţia? Din cele 1000 sticle de lapte comandate, fabrica de produse lactate „Bucureşti" nu livrase decât 400. (NN. Reporterul dela „Romînia Liberă" nu ne spune ce-au făcut cetăţenii care nu şi-au primit sticla de lapte. S'au dus probabil la cel mai apropiat „centru", situat în Calea Ferentari 2, adică la o depărtare de vreo 3 kilometri. Dar unitatea din Ferentari dispunea oare de sticle de lapte în plus?)

In continuarea reportajului citim: „Foarte aglomerată a devenit în ultimul timp unitatea de mercerie de pe strada Brezoianu. Motivul nu e greu de găsit. **De circa o lună şi jumătate a rămas singura din cartier,** prin închiderea greu de justificat, a unităţii din Bulevardul 6 Martie nr. 85. In atari condiţii, toţi cetăţenii, **începând cu cei din Cotroceni şi terminând cu cei din Uranus, Izvor sau Bulevardul 6 Martie, îşi fac cumpărăturile la unitatea din str. Brezoianu."** Pentru cine cunoaşte Bucureştiul, distanţele sunt într'adevăr impresionante: din Cotroceni şi până în Brezioanu, dela ziarul „Universul" şi până în Uranus, adică până la cazarma „Alexandria" unde au luptat pompierii la 1848!... Magazinele au fost însă închise în serie: „Ne întrebăm totdeodată, cum poate fi justificată închiderea prelungită a **numeroaselor unităţi** ce s-au amenajat în pasajul Victoriei (NN. In plin centru). Firește, există cazuri cînd un magazin sau altul se închide pentru câteva zile dintr-un motiv justificat. Dar prelungirea acestei închideri **cu lunile nu mai este de admis."** In concluzie, cum era şi firesc, tovarăşul Marian învită pe fiecare „lucrător din comerţ" să... se gândească cu solicitudine la timpul cumpărătorilor. Dar cum să se descurce, săracul, când trebue să distribue 400 sticle de lapte la 1000 de familii, sau când, cu câteva duzini de mosorele, cu zece metri de gumilastic şi cu trei cutii de ace de siguranţă, trebue să satisfaca cererile unei cincimi din populaţia Capitalei, dela Mandravela şi până la Cişmigiu? (Stind.)

◆ **O agenţie de presă americană** a anunţat că o mare sinagogă din Bucureşti a fost devastată la mijlocul lui octombrie 1963. De fapt, a fost devastată o sinagogă mai mică, aceea din Strada Athena, stradă care poartă acum numele de Niko Belojanis. Devastarea a avut loc în ajunul sărbătorilor evreeşti, fără ca făptaşii să poată fi prinşi. (Stind.)

◇ **Cum au ajuns să scrie la „Glasul Patriei".** — La începutul lui ianuarie 1963, un număr nu prea mare de deţinuţi politici, dar toţi purtând nume cunoscute, oameni care jucaseră un rol în Garda de Fer sau în alte organizaţii naţionaliste, au fost convocaţi la cancelaria închisorii respective „pentru a li se face o comunicare". Aici, un trimis al Ministerului Afacerilor Interne, le-a spus cam cele ce urmează: „Partidul şi guvernul au hotărît să vă acorde un concediu de trei luni. Poftim bani de drum şi de cheltuială. Veţi primi deasemenea 2 costume de haine, palton, rufărie şi valiză. Vă duceţi fiecare unde vreţi, dar călătoriţi cât mai mult... După 3 luni vă prezentaţi din nou aci şi ne spuneţi **atunci** dacă vreţi să intraţi din nou la închisoare sau dacă, după revizuirea convingerilor şi poziţiei, vreţi să lucraţi pentru noi. In ultimul caz, am fi dispuşi să vă punem în libertate." Zis şi făcut. Cei în cauză au plecat, au călătorit prin ţară, au dormit în paturi şi nu pe rogojină, au mâncat după poftă şi nu terci şi ciorbă de copite de vită, au fost la Sinaia şi la Mamaia, au văzut femei frumoase şi nu mereu chipul hidos al temnicerului... şi s'au înapoiat la data prescrisă la închisoarea cu ziduri înalte şi reci, cu ferăstruici zăbrelite şi cu foişoare de pază... Reprezentantul M. A. I.-ului a primit dela fiecare beneficiar al concediului de 3 luni acelaş răspuns: „Nu vreau să mai intru din nou la închisoare. Sunt gata să lucrez pentru Dvs." După 15—20 de ani de temniţă, după un lung şir de umilinţi şi de degradări umane, după trecerea în revistă a iluziilor năruite şi a ocaziilor pierdute, doar un supraom ar fi fost în stare să dea un alt răspuns... Punerea în libertate a acestor condamnaţi politici este totuşi provizorie şi deci revocabilă. Dealtfel, în afară de Nichifor Crainic şi de Ion Victor Vojen care au fost văzuţi circulând prin Bucureşti, despre soarta celorlalţi „liberaţi" în asemenea condiţiuni nimeni nu ştie nimic. Articolele care poartă semnătura lor sunt în realitate declaraţiile date de ei la Securitate, răspunsuri la chestionare şi note luate de ofiţerii M. A. I., cu adăogiri şi modificări de rigoare. In felul acesta ei colaborează nu numai la ziarul din Pankow, despre existenţa căruia nimeni în ţară n'a auzit, ci şi la periodice care sunt difuzate în ţară. Nichifor Crainic a fost pus să vorbească ţăranilor din Vlaşca şi din Ilfov, iar Ion Victor Vojen ţine conferinţe de „reeducare" în lagărele de muncă forţată şi chiar în penitenciare. (Stind.)

◆ **„Noua Clasa" reperistă** nu descinde decât la cele mai luxoase hoteluri şi nu-şi caută sănătatea decât în cele mai scumpe clinici. Pentru destindere şi chiolhanuri, Franţa este ţara de preferinţă. Astfel, în vara aceasta Ana **Sălăjan,** soţia ministrului Forţelor Armate a sosit la Paris, însoţită de o „damă de onoare" şi de medicul casei, Virgiliu **Noian.** Intovărăşit de soţia sa Elena şi de secretarul său particular Marin **Neagoe,** Nicolae **Ceauşescu,** membru al Politbiroului, a descins la unul din cele mai luxoase hoteluri din Paris, „Prince de Galles", din avenue Georges V. Moses-David **Rosen,** mare rabin al RPR-ului, în turneu de propagandă în „lumea liberă", n'a vrut să locuiască decât la hotelurile rezervate monarhilor, prinţilor indieni şi preşedinţilor de republici africane. Roberta **Marin,** născută Achard, soţia lui Gaston Marin (Grossmann din Petroşani) şi Germaine **Florescu,** născută Ben Racassa, soţia lui Mihail Florescu (Herşcovici din Bacău), ministrul Petrolului şi Industriei Chimice, s'au plimbat 2 luni prin Franţa, la Biaritz, la Cannes şi la Saint Tropez, însoţite de verişoare, mătuşi şi prietene, Seligmann, Weiss, Dreyfuss etc. (Stind.)

◇ **Despre obligaţiile utemiştilor.** — In general, utemiştii sunt preferaţi la admiterea în şcoli, în slujbe şi la avansări. Ei participă deasemenea, fără să plătească, la toate excursiile organizate de întreprinderile unde lucrează. La baluri, întâlniri sportive, spectacole de teatru şi de operă, concerte şi festivaluri primul lot de bilete de intrare este distribuit prin organizaţiile UTM, al doilea lot este trimis sindicatelor, la dispoziţia publicului de rând rămânând doar restul de bilete, adică locurile cele mai proaste. La excursiile în străinătate, Securitatea preferă pe utemişti. Când este vorba de obţinut un loc într'un cămin studenţesc sau muncitoresc, tot utemiştii trec întâi la rând. Cât priveşte aspiranţii la cariera de ofiţer de Securitate sau de Miliţie, aceştia sunt aleşi **numai** dintre utemişti şi numai dintre acei evidenţiaţi. In cazul când un utemist are de a face cu Justiţia şi dacă infracţiunea ce i se imputâ nu este considerată sabotaj economic şi nu este în contradicţie cu linia partidului, el este imediat achitat sau scos pur şi simplu din cauză.

Poziţia aceasta de privilegiat impune utemistului o sumă de obligaţii, una mai interesantă decât cealaltă:

1. Utemistul trebue să desfăşoare o intensă activitate **antireligioasă,** în întreprindere, în şcoală şi familie. Astfel, în seara de Inviere grupuri de utemişti trec cântând prin faţa bisericilor sau, îmbarcaţi în camioane, utemiştii barează intrările bisericilor, fac zgomot, claxonează şi strigă lozinci. De foarte multe ori, asemenea demonstraţii s'au terminat cu bătae. Miliţia nu a orestat decât pe credincioşi.

2. Prin rotaţie, o grupă de utemişti este pusă permanent la dispoziţia Miliţiei şi a Securităţii **pentru a fila** suspecţi, turişti, străini, lucrători nemulţumiţi etc. De cele mai multe ori, un utemist trebue să urmărească, pas cu pas, anumită persoană şi să raporteze prompt toate mişcările, toate contactele şi toate convorbirile. Dacă respectivul se derobează, sau nu se achită convenabil de asemenea sarcină, el este imediat eliminat din organizaţie. Din acest moment, el este cel urmărit.

3. Utemistului i se cere ca, la locul lui de muncă, să creeze şi să întreţină o atmosferă de teamă şi de suspiciune.

4. El trebue să se considere mereu în stare de vigilenţă şi de alarmă, dat fiind că „duşmanii patriei" pregătesc necontenit agresiuni şi sabotaje. Aceşti duşmani caută să se infiltreze pretutndeni. Deaceea, utemistul întreţine raporturi tovărăşeşti, **dar nu de prietenie** cu ceilalţi colegi de studii sau de muncă.

5. Utemistul trebue să aibă o bună pregătire militară, cu deosebire în lupta de guerilă.

6. Un bun utemist trebue să aibă un minimum de cunoştinţe de limba rusă.

7. Un bun utemist trebue să ştie, pe de rost, o serie de argumente dialectice cu ajutorul cărora să poată dovedi că civilizaţia occidentală este putredă, în descompunere şi pe cale de dispariţie. (Stind.)

◆ **Remanierea echipei reperiste la UNESCO.** Delegatul reperist la UNESCO Arthur **Nedelcu-Karassi,** născut la 9 mai 1927 la Galaţi, a fost înlocuit cu Mihail **Georgescu,** născut la 5 februarie 1926 la Bucureşti. Georgescu a sosit la Paris întovărăşit de soţia sa, născută Dumitra Vasilescu, tot din Bucureşti şi ea. Delegatul Gheorghe **Panait,** născut la 1 martie 1925 la Râmnicul Vâlcea, a fost înlocuit cu Mihai **Simula,** născut la 26 septembrie 1928 la Huedin. Simula, care îndeplineşte funcţia de al doilea secretar la UNESCO, este căsătorit cu o evreică maghiară, Eva **Kiss,** născută la 21 martie 1935 la Oradea. (Stind.)

◇ **Scarlat Calimachi,** zis Prinţul Roşu, zis Fonfonel Antifascistu, întovărăşit de soţia sa, artista Dida **Solomon,** născută la 15 februarie 1898 la Iaşi, au sosit la Paris, în concediu de boală. Tot în concediu de boală, au mai sosit în Franţa: Adrian **Roşca,** născut la 31 oct. 1936 la Carei, Mihai **Ilie,** consilier la Ministerul Afacerilor Externe, născut la 14 sept. 1924 la Bucureşti (acesta este însoţit de medicul său, Oreste **Alexiu,** de loc din Basarabia) şi Mihail **Maurer,** medic în Ministerul Sănătăţii, născut la 7 mai 1904 la Bucureşti. (Stind.)

D. Bacu
PITEŞTI
Centru de reeducare studenţească
COLECŢIA DACOROMANIA
MADRID
1963

ATAC INAMIC DE NOAPTE

(urmare din pag. 3)

cau bubuiturile. Patru lovituri mărete spintecară deodată văzduhul peste capetele noastre. Alarmată prin telefon, artileria noastră răspunde cu o salvă. Alte patru lovituri. Şi alte patru... Bătaia e în toi! Prin senin-întunerec, îi vedem acuma bine pe Ruşi. Din rândurile lor, pleacă spre noi buchete scurte de foc. Trag din mers...

— La pământ. Nimeni nu deschide foc decât la ordinul meu.

Culcaţi, oamenii abia respiră. Loviturile bolşevicilor trec peste capetele noastre şi au darul, cu siguranţă, să provoace nelinişte la cei care le primesc. Dar asta nu poate dura mai mult de două minute, până ce inamicul va fi mai aproape de noi. Ridic capul şi număr cam 40 de bolşevici în lanţul de trăgători ce înaintează nestingherit, slobozind din braţe focuri rare. Acum sunt la 70 de paşi. Au dispărut într'o viroagă pe care o cunoaştem. Iată-i că apar câte unul, câte doi. La 50 de paşi distanţă, par înalţi cât munţii. Dar eu abia mai mă stăpânesc. Incă o secundă.

— Foc!

Odată ce comanda a fost slobozită, mă liniştesc; până aici a fost rolul meu. De acum e rândul armelor să bată. Şi ce-i drept, trei benzi de mitralieră se consumă în câteva secunde şi câteva sute de alte cartuşe.

In prima clipă, nedumeriţi, cei din faţă s'au oprit. Pe urmă, printre pocnetele armelor noastre, s'au auzit strigătele răniţilor dela ei. Peste câteva minute câmpul era gol.

Când am pornit la contraatac, am călcat peste cadavre şi am cules răniţi. Nu ştiu câţi au scăpat. Acum vigilenţă pe flanc. La Kletzkaia lupta a încetat şi-acolo, brusc. Atac de noapte combinat, — eşuat!... Rachete se'nalţă la inamicul temător de continuarea atacului din partea noastră. Pe cei mai uşor răniţi îi pornesc spre Batalion. Pe cei mai greu loviţi îi strâng pe viroaga mea, unde-i pansează sanitarii. Câţiva mor în prima jumătate de oră. Primiseră câte două şi trei lovituri în burtă.

Raportez. Merg apoi pe poziţie. Stau de vorbă cu oamenii. Mă uit la ceas: miezul nopţii.

Mă'ntorc în cele din urmă la groapa mea. Patru plicuri mă aşteptă şi un teanc de jurnale. Dar bucuria a dispărut. Mâine ne schimbăm, îmi spune gândul...

— Ehei! Până mâine!...

Mihail CHIRNOAGĂ

St. Georgescu-Olenin
MURFATLAR
ROMANUL
UNUI
SAT DOBROGEAN
EDITURA SPERANŢA
N. S. GOVORA
MADRID
1963

MANIFESTAŢII ROMANEŞTI LA AURORA, ILLINOIS

Asociaţia Românilor Catolici din America (ARCA) a comemorat a cinsprezecea aniversare a sugrumării mişeleşti a Bisericii Unite din România. Duminecă 17 Noembrie 1963, în Biserica Sf. Mihail din Aurora, Illinois, P. C. S. Msgr. Vasile Marchiş, împreună cu C. Lor Pr. Ilie Crihălmeanu, Preşedintele ARCA şi Pr. Ion Pavel au oficiat un serviciu religios urmat de parastas pentru martirii Bisericii Unite Române. Răspunsurile liturgice au fost date de corul condus de Sora Teresia Martin, O. S. F., precum şi de d. E. Kiss. In seara aceleaşi zile, în sala festivă a casei parohiale şi în cadrul unei adunări comemorative, mai mulţi oratori au arătat suferinţele îndurate de fraţii din ţara robită şi au subliniat că totalitarismul comunist este o primejdie de moarte pentru întreagă lume încă liberă.

P. M. Cârjeu
QUAND LES ROUMAINS FONDAIENT LA CULTURE RUSSE
Ad. GOEMAERE
Éditeur, Imprimeur du Roi
21, rue de la Limite
BRUXELLES 3
1963

Citiţi şi răspândiţi
EUROPE ACTION
excelentă revistă în limba franceză, pe linia năzuinţelor noastre.
Cereţi să vi se expedieze numărul special apărut în luna sept. 1963 şi purtând titlul „Elementele unei economii organice", remarcabilă critică a celor două sisteme, în aparenţă antagoniste, capitalismul monopolist şi capitalismul de stat, practicat de comuniştii în ţările încăpute sub stăpânirea lor.
EUROPE ACTION
Rédaction et Administration
9, rue aux Ours, Paris 3-e, France

In apărarea demnității naționale

(urmare din pag. 1)

Așadar, întru început, dl Nicolau socotește, ca și mine, că o viață întreagă de intensă trăire românească, nimbată către amurg de cinsprezece ani de temniță grea, nu poate fi anihilată de o scrisoare-apel, înserată, cu voe sau de nevoe, în coloanele unei fițuici de agitație comunistă. Dar, dl Inginer nu rămâne mult timp pe gânduri. Poziția îl incomodează. Atunci s'apucă să reflecteze. Gândurile-i jucăușe se'nvârtejesc libere într'un joc zglobiu al rațiunii pure. Și dacă, stând pe gânduri, găsea prea dură acuzația de renegare și trădare adusă, unor oameni care au cunoscut — pentru Credință — ani de ani răceala, foamea și nopțile fără speranțe din temnițele comuniste, de către cei grăbiți să judece fără probe, să condamne fără apel și să înmormânteze civil prizonierii politici din țară, când reflectează ajunge la concluzia, logică în absurd, că nu mai e nevoe de nicio verificare, căci, dacă se va dovedi falsul, acuzația va cădea dela sine. Uf!... Sufocam. Cu această asigurare formală, respirăm. Înjurături de voe!... Justiția nu e oarbă. Ce caz de conștiință? În momentul când se va descoperi excrocheria — cu concursul „Glasului Patriei", desigur — acuzatul fi-va numaidecât curățat de noroi și spălat de înjurături... Mare e puterea rațiunii! Parfois je pense, parfois j'existe — ar spune un Paul Valery.

Mai departe, urmându-și raționamentul, dl Inginer Marcel Nicolau mă acuză că vreau să-l abat dela linia d-sale de român „disprețuind urgiile furtunii" pe care, se pare, și-a ales-o. Îndemnurile mele adresate „celor torturați fizic și moral", nu cozilor de topor, de a declara orice li se va cere dacă aceasta le poate ușura întrucâtva suferințele — pentru că oricât am vrea nu putem să-l considerăm pe un Radu-Gyr trădător de neam —, îl revoltă. Sângeră greu simțul onoarei sale naționale... Apoi se calmează; și, satisfăcut de rezolvarea ireproșabilă — mâine — a unei situații dramatice, hotărâtoare — azi —, mă execută: sistematic, senin, repede. Fără niciun freamăt interior. Rece, ca rațiunea. Fiindcă dl Inginer nu face sentimentalism, raționează. Și tot raționând și spriijinindu-se când pe „Cântecul Neamului Nostru", când pe „Rugăciunea Sf. Efrem", mă pune în contradicție nu numai cu regretatul profesor Herescu, dar și cu mine însumi.

Numai că, în „Cuget Românesc", Profesorul Herescu îl înfiera pe Emil Petrovici și nu umbra desprinsă din noaptea temnițelor a unui ostatec; iar dacă eu consideram sloganul „mai bine roșu decât mort", de mare circulație în Anglia, ca un semn precursor al degradării morale, afirmația se justifica prin utilizarea lui de oameni liberi, în posesia tuturor forțelor morale și fizice, fapt de care — reflectând și eu ca dl Nicolau — nu mai sunt deloc sigur.

Pornit să descopere contradicții, dl Inginer le descoperă. Pe aceeași notă cogitativă:

„Iată, însă, că în același număr 66 din »Stindardul« — vezi »Năbădăile lui Puşkin —, vorbindu-se de atitudinea boerului Theodor Balș față de poetul rus, suntem îndemnați „să medităm la demnitatea exemplară a unui vlăstar al hulitei noastre boerimi care, în regim de ocupație, nu se lasă intimidat«."

De data asta dl Inginer mă ține, strâns. Și: plici! Ironia plesnește.

„Comparând cazul lui Theodor Balș cu al lui Nichifor Crainic, s'ar găsi — poate — o scuză pentru acesta din urmă: Theodor Balș era vlăstar de boer."

Și tot comparând, spunem noi, se găsește — sigur — și scuza valabilă: Theodor Balș nu făcuse cinsprezece ani de temniță grea și n'avea de unde să cunoască tehnica inaintată muscalo-sovietică de „persuasiune", ritualul tehnic al morții spirituale. — Sistemul țarist, cu toată Ohrana lui, era, în comparație, extrem de înapoiat!

Nu pot rezista ispitei de a întrebuința contra adversarului propriile lui arme. De altele nici nu e nevoe. Parafrazând, voi spune și eu ca dl Nicolau: Iată, însă, că în același număr 91 din „Vatra", citim:

„Reperiștii dela Pankov recurg de câtva timp pentru atacurile contra pribegilor care rezistă tocmai la ostatecii din țară care 's mai apropiați de victimile atacurilor. Fratelui i se opune fratele, și acesta din urmă nu poate spune nu, dacă nu vrea să-și piardă locul și chiar viața."

La această observație, nu se mai poate adăoga nimic. L-aș invita pe dl Nicolau să mediteze. Nu e aici un îndemn discret la „mai multă înțelegere"?...

Și dece ține dânsul să ia apărarea „Cuvântului"? Jurnalul dispune și de capete și de condee capabile să pună, altfel, lucrurile la punct. Ceea ce, sub semnătura d-lui Ierunca, s'a și făcut:

„Aici (la »Glasul Patriei« — n. n.) se perindă în ultima vreme scriitori de prestigiu, ca Șerban Cioculescu Ion Vinea, Henriette-Yvonne Stahl sau Al. O. Teodoreanu, pentru a arunca cu noroi în noi, în ei, în prezentul nostru și în trecutul lor. Spectacolul e trist pentru că e spectacolul unor suflete captive. Unii ies din închisoare, ceilalți se străduiesc de ani de zile s'o ocolească. Într'un regim ca cel din România, în care frica tragică e realizată tehnic nicio altă democrație populară nu se poate mândri cu o înfăptuire atât de desăvârșită a captivității sufletelor — un astfel de spectacol nu poate impresiona în sensul pregătit de regisorii lui. Aceștia s'au păcălit: noi avem și libertatea și puința de a deslușî bine frontiera care desparte inițiativa unor suflete captive." („Cuvântul" No. 4.)

Că în „Glasul Patriei" ni se oferă spectacolul sfâșietor de trist al defilării unor suflete captive, în afară de dl Nicolau, nimeni nu se mai îndoește. Cât privește păcăleala regisorilor, pe care i-am fi dorit numiți, cu nume și pronume, regretăm că nu putem împărtăși optimismul d-lui Ierunca. Dacă avem libertatea, nu înseamnă implicit că avem și „putința de a deslușî bine frontiera care desparte inițiativa unor suflete moarte de tributul unor suflete captive". Aici și acum, suszisa frontieră nu poate urma decât meandrele convingerilor partizane. Câte grupuri, atâtea frontiere. Omiterea lui Nichifor Crainic și a lui Radu-Gyr din rândul „scriitorilor de prestigiu", nu e întâmplătoare; și ea a fost prezidată de considerente care, credem, nu au nimic cu renegarea și trădarea. Deoarece nu putem admite că dl Ierunca îl aruncă pe Radu-Gyr, dintr'odată și tamnesam, în infernul sufletelor moarte. Dar, la ce bun trasarea unui frontiere despărțitoare între prizonierii politici, uniți în suferință, dincolo de convingerile partizane? Captivitatea morală nu e decât o fază a morții spirituale. În fața metodelor comuniste, nicio voință nu rezistă. În „Glasul Patriei" lista apelurilor-autocritice se lungește. Să fie toate numele imprimate dedesubtul lor nume de trădători de țară? Atunci ar trebui sa roșim de toți românii! Deaceea, pe prizonierii autohtoni ai venerații, noi nu ne vom permite niciodată să-i judecăm și să-i clasăm. Vinovați de acest coșmar nu sunt ei; iar adevărații responsabili, regisorii, rămân în umbră. **Până când nu-i vom fi identificat, e nepolitic, e nedrept, e inuman, e nedemn să lovim în victimile lor.**

Dl Nicolau ne consolează, asigurându-ne că dacă se va dovedi că nu ei sunt vinovați, acuzația va cădea dela sine, rămânând în schimb în picioare contra cozilor de topor.

Nu credeam că zicala cu bătaia șeii și prieceperea măgărului, luată ad literam, să fie transformată în tristă concepție de luptă națională; dar dacă e adevărat că în materie de înțelegere rațiunea nu folosește la nimic, dl Inginer Marcel Nicolau trebuia să se țină la distanță, în poziția inițială a statului pe gânduri.

St.

MONUMENT PENTRU MARTIRII DIN SIBERIA

Domnul Dumitru Nimigeanu, originar din Tereblecea, Județul Rădăuți, care timp de șapte ani a fost deportat în Kazachstan și în Siberia și care, după multe suferințe și peregrinări, a reușit să ajungă la Triest, de unde a putut emigra în Australia, a povestit ce a pățit și ce a văzut într'o care **„Insemnările unui țăran deportat din Bucovina"**. Prefațată de Domnul Prof. Grigore Nandriș, cartea aceasta este un adevărat document. Cu gândul la frații de suferință, țărani bucovineni și basarabeni, care au pierit în pustiurile asiatice ale imperiului moscovit, însuflețit de nobile sentimente și cu focul dragostei de neam, Domnul Dumitru Nimigeanu a luat acum inițiativa ridicării unui monument în amintirea acestor martiri, lansând totdeodată următorul apel:

Iubiți Frați,

In primăvara anului 1941, zeci de mii de Români din Bucovina și din Basarabia au fost luați de acasă și deportați în Siberia.

Disperarea fără margini, foametea și frigul îngrozitor au secerat 95 la sută dintre frații noștri. Ei au fost îngropați prin pustiurile Kazakstanului și ale Siberiei. De multe ori au fost aruncați în gropi comune, iar unii au rămas chiar la marginea drumurilor.

Nici unul dintre ei n'are o cruce la mormânt. De aceia mă adresez Dstră celor, cari trăiți în lumea liberă, pe pământul ospitalier al Statelor Unite, Canadei, Australiei și altor țări libere, ca să contribuiți după cum vă lasă inima să se ridice o Troiță — Monument pe pământul Vetrei Românești în memoria acestor martiri ai neamului nostru.

Recunoscător că Episcopia Ortodoxă Română din America a răspuns cererii mele, luându-și sarcina ducerii la îndeplinire a acestui gând, subsemnatul mă înscriu cu suma de 500 dolari pentru ridicarea monumentului.

Vă multumesc la toți, cari ați adăugat ori veți adăuga ceva la suma de mai sus, ca să facem într'adevăr un lucru demn și potrivit cauzei. **Dumitru Nimigeanu.**

„Stindardul" nu poate decât să sprijine asemenea inițiativă și să îndemne pe toți compatrioții să răspundă cu însuflețire la apelul Domnului Dumitru Nimigeanu. Ne îngăduim însă totdeodată să facem și noi o propunere. Monumentul proiectat să amintească **toate jertfele făcute de neamul românesc în lupta lui cu fiara comunistă**, din ziua când țara, cu consimțământul nebunului criminal Roosevelt, a fost sfârtecată și bătută în cuie. Cu litere săpate în piatră să se spună că, după „eliberarea" din August 1944, **sute de mii de țărani din Moldova au pierit morți de foame, că aproape o sută de mii de frați, provenind din toate provinciile românești și aparținând tuturor categoriilor sociale, au fost uciși în lagărele de exterminare pe traseul Canalului Dunăre-Marea Neagră, că alții au murit chinuiți în pușcării, în centrele „de reeducare" și în beciurile Securității; să se spună deasemenea că alții au căzut secerați de gloanțele plotoanelor de execuție sau au fost măcelăriți de trupele de intervenție M. A. I. Pe monument să se menționeze și faptul că 400.000 ostași români și-au aflat moartea pe câmpul de onoare, dela Prut și până la Volga, pentru Cruce și pentru dăinuirea noastră națională. Să nu fie uitați, în fine, nici ceilalți ostași români, peste 150.000 la număr, capturați de Ruși după „armistițiul" rezultat din actul de trădare a unor politicieni infami care s'au folosit de un neghiob al cărui nume nici nu vrem să-l mai pronunțăm.**

In felul acesta, se va cinsti într'adevăr memoria tuturor martirilor români.

Ion ROȘIORU

Mihai I

Prin gratia lui Dumnezeu și voința națională

Rege al României

La toți de față și viitori, sănătate

In viața Statului român s'au produs în ultimii ani adânci prefaceri politice, economice și sociale, cari au creiat noi raporturi între principalii factori ai vieții de Stat.

Aceste raporturi nu mai corespund astăzi condițiunilor stabilite de Pactul fundamental - Constituția Țării - ele cerând o grabnică și fundamentală schimbare.

In fața acestei situațiuni, în deplină înțelegere cu factorii de răspundere ai Țării, conștient și de răspunderea ce-mi revine, consider că instituția monarhică nu mai corespunde actualelor condițiuni ale vieții noastre de Stat, ea reprezentând o piedică serioasă în calea desvoltării României.

In consecință, pe deplin conștient de importanța actului ce fac în interesul poporului român,

A B D I C

pentru mine și pentru urmașii mei dela Tron, renunțând pentru mine și pentru ei la toate prerogativele ce le-am exercitat ca Rege al României.

Las poporului român libertatea de a-și alege noua formă de Stat.

Dat la București,
astăzi 30 Decembrie 1947.

Mihai R

Factorul constituțional

(urmare din pag. 1)

Dorim ca exilul să aibă o reprezentanță națională valabilă, fără ingerințe străine, fără tutela Free Europe și fără ficțiunea regală; deoarece suntem ferm convinși că, indiferent de persoane, un comitet național subvenționat și patronat de Free Europe, nu va fi utilizat decât pentru zădărnicirea activității exilului și descurajarea celor din țară.

Punerea în vedetă a fostului Rege Mihai e semnificativă. Ce nevoe are un comitet național român să fie recunoscut de un rege felon care a predat Țara hoardelor bolșevice și, după ce a pregătit prin decrete regale bolșevizarea României, a abdicat netremnic în numele lui și al urmașilor. Reproducem în cuprinsul jurnalului, în tacsimil, actul de abdicare din 30 Decembrie 1947, pentru ca refugiații români să ia aminte și să mediteze. Aici ne mulțumim să citâm un alniat care ni se pare esențial, spre a pune în evidență absurditatea ficțiunii factorului constituțional. Iată-l:

„In fața acestei situațiuni, în deplină înțelegere cu factorii de răspundere ai Țării, conștient și de răspunderea ce-mi revine, consider că instituția monarhică nu mai corespunde actualelor condiții ale vieții noastre de Stat, ea reprezentând o piedică serioasă în calea desvoltării României."

Ceea ce odrasla degenerată a familiei regale române a recunoscut din lașitate, cu privire la instituția monarhică, este azi în exil, aplicat la persoana sa (unealtă inertă), perfect valabil. Cei ce încearcă să-l justifice, spunând că nu putea face altfel, să facă bine să deschidă Istoria Românilor la capitolul consacrat lui Constantin Brâncoveanu... Dacă Mihai singur spune că a fost conștient, numai inconștienții refugiului mai pot vorbi de factorul constituțional. Pactul fundamental a fost rupt de cel însărcinat să vegheze — cu orice preț — la respectarea lui.

O reprezetnanță națională n'are nevoe decât de asentimentul Românilor, al tuturor Românilor. Dar cum în împrejurările actuale cei din țară nu se pot exprima, asentimentul refugiaților români e suficient.

Altfel, activitatea ei se va înscrie negativ, la activul ocaziunilor pierdute; ceea ce, de altfel, urmărește cu îndărătnică încăpățânare și minoritatea dela Free Europe.

Asupra acestei probleme arzătoare, atragem insistent atenția refugiaților. Nu ne facem însă prea mari iluzii. Știm dintr'un început că numărul și calitatea amatorilor, nerăbdători să încaseze salarii servind interese străine sub acoperirea luptei naționale, este în funcție de mizâ. Argumentele noastre sunt indiscutabile, dar Free Europe dispune de un argument peremtoriu: banii. În fața acestui argument sunător suntem siguri că foarte puțini vor rezista. Primii care își vor oferi serviciile noului comitet, recunoscut de „Factorul Constituțional" și sub tutela Societății de exploatare a nenorocirilor noastre, vor fi „intelectualii". Nu din convingere politică, dezinteresat, pentru „cultură". Pentru cultura remunerată care nu angajază. Pentru acea „cultură" care, dacă nu justifică, acceptă totul; chiar și sistemele care sugrumă cultura, adevărata cultură, care angajază. Acoperirea există: ficțiunea regală. „Trăiască Regele!" Căci dacă pactul dintre Poporul Român și fostul Rege Mihai a fost rupt, există cu siguranță un pact despre care nu se vorbește: între Free Europe și Mihai. Cum să ne explicăm altfel regalismul care i-a apucat pe niște republicani?

In consecință ținem să precizăm că suntem, sau ne străduim să fim, prezenți ori de câte ori e vorba de treabă românească; însă dacă ni se va cere concursul pentru susținerea unui comitet național tutelat de Free Europe și binecuvântat de regele felon, preferăm să spunem deschis, din capul locului:

Fără noi!

Căpitan C. STOICĂNESCU

Die Standarte

So wird der gemeinsamen Sache nicht gedient

Der Züricher „Tages-Anzeiger" vom 31. Oktober 1963 brachte, allerdings auf Seite 14, einen Aufruf der in Zürich lebenden Ungarn: „Terror gegen die Ungarn in Siebenbürgen."

Der Text dieses Aufrufes ist voller Haß abgefaßt und wimmelt von Unwahrheiten und Übertreibungen. Er hätte eigentlich keine Antwort verdient. Aber viele Rumänen und Volksdeutsche aus Rumänien verlangten eine Stellungnahme von uns, eben weil wir als Verfechter einer ungarisch-rumänischen Freundschaft und eines gemeinsamen rumänisch-ungarischen Kampfes gegen den Kommunismus bekannt sind.

Wir werden deshalb in kurzen Worten zu einigen Behauptungen, die in diesem Aufruf ausgesprochen werden, Stellung nehmen.

In dem Aufruf wird gesagt: „Siebenbürgen, ein Teil Rumäniens, der vorwiegend von Ungarn bewohnt wird."

In Wirklichkeit stellen **die Ungarn in Siebenbürgen genau 27,6% der Bevölkerung.** Ein großer Prozentsatz, selbstverständlich, aber auf demselben Territorium leben 63,2% Rumänen.

Weiter heißt es: „In Siebenbürgen leben drei Millionen Ungarn."

Tatsache ist, daß **auf dem gesamten rumänischen Gebiet, einschließlich des Altreiches, laut Statistik über die Volkszugehörigkeit 1,587.675 Ungarn und laut Statistik über die Muttersprache 1,653.700 Ungarn leben.** Der Zahlenunterschied ergibt sich aus der Tatsache, daß viele Juden aus Siebenbürgen die ungarische Sprache als ihre Muttersprache angegeben haben. Einer davon ist der rumänische Stellvertretende Ministerpräsident Georges **Gaston-Marin,** der die „rumänische Regierung" bei dem Begräbnis John F. Kennedys vertrat. Gaston-Marin heißt in Wirklichkeit **Grossmann** und ist der Sohn eines ungarisch-jüdischen Rechtsanwalts aus Klausenburg. Ungarn und ungarisch sprechende Juden sind überhaupt in der Parteileitung und in der „rumänischen" Regierung stark vertreten. Wir zitieren nur einige Namen: Sandor **Magyaros,** Mitglied des Politbüros, Janos **Fazekas,** Sekretär des Zentralkomitees der Partei, Gisela **Vass,** Mitglied des Zentralkomitees der Partei ... Die Liste ist sehr lang, wie auch die Liste der Ungarn und ungarisch sprechenden Juden, die Spitzenfunktionen im Staatssicherheitsdienst bekleiden. Sollen wir anfangen, solche Listen in ständiger Fortsetzung zu veröffentlichen?

Wir tun es nicht, denn wir wissen, daß diese Leute auch die Szekler, die kollektivierten ungarischen Bauern und die ungarischen Gruben- und Industriearbeiter unterdrücken und quälen.

Aber die heute in Zürich lebenden Ungarn können dessen gewiß sein, daß Magyaros, Fazekas, Vass und Konsorten keine Romanisierung in Siebenbürgen betreiben und nicht **nur** Ungarn in die Vernichtungslager des Donaudeltas schicken. Der Anteil der Rumänen in diesen Lagern ist weit größer, als ihr Prozentsatz im Rahmen der Gesamtbevölkerung des Landes ausmacht, des ganzen Landes, wohlgemerkt, und nicht Siebenbürgens.

Für die Verbundenheit der Ungarn mit den in Siebenbürgen lebenden Ungarn haben wir volles Verständnis und wir sind ebenfalls der Meinung, daß das Problem der in Siebenbürgen lebenden Ungarn gelöst werden muß.

Aber wir sind der Meinung, daß dieses Problem dann am besten gelöst wird, wenn Ungarn und Rumänen allein, ohne Mittelsmänner und Schiedsrichter, auf Grund der wahren Tatsachen und im Rahmen eines vereinten Europa, eine Lösung zu finden suchen.

Bis dahin aber müssen wir Schulter an Schulter den gemeinsamen Feind bekämpfen, um die Voraussetzungen für eine bessere, freie, nationale Existenz zu schaffen.

Traian Rovinaru

Kundgebung zum Jahrestage des ungarischen Aufstandes in Paris

Als der nationale Aufstand der Ungarn von sowjetischen Panzern mit brutaler Gewalt unterdrückt wurde, fanden sich in vielen westlichen Ländern Politiker, die ihre Empörung in aller Öffentlichkeit und mit harten Worten zum Ausdruck brachten. Manche dieser Politiker marschierten an der Spitze von Demonstrationszügen und nahmen an der Erstürmung kommunistischer Parteilokale teil. Von Jahr zu Jahr aber wurden prominente westliche Politiker immer seltenere Gäste bei den Gedächtnisfeiern zum Jahrestage der ungarischen Revolution und in diesem Jahre gewann man den Eindruck, daß der heldenhafte Aufstand der ungarischen Arbeiter und Studenten im Wirbel der Koexistenzpolitik fast vergessen wurde.

Nicht so in Paris, wo am Abend des 23. Oktober 1963 im **Palais de la Mutualité** eine eindrucksvolle Kundgebung stattfand. Es ist dem energischen Sekretär des Komitees der imigrierten Arbeiter (C.A.T.I.), Raymond **Le Bourre,** zu verdanken, daß eine solch eindrucksvolle Kundgebung überhaupt stattfand.

In dem überfüllten Saal waren Angehörige aller versklavten europäischen Völker zu sehen, französische Studenten und viele, sehr viele, französische Flüchtlinge aus Algerien, Europäer also, die ebenfalls verraten wurden. Das Podium war mit den Fahnen aller europäischen Länder geschmückt, die zu sowjetischen Kolonien geworden sind, sowie mit den Fahnen der nichtrussischen Völker, die direkt unter dem Joch des Kremls leben müssen.

Als erster sprach Raymond **Le Bourre,** der die sogenannte Entspannungspolitik in scharfen Worten verurteilte und die Verschwörung des Schweigens anprangerte, mit der die Leiden der Europäer, die heute hinter dem Eisernen Vorhang leben, umgeben wird.

Anschließend ergriff ein Ungar, **Czerhati,** das Wort, der an dem Aufstand in Budapest teilgenommen hatte. Es sprachen dann: ein Kroate, Dabo **Peranic,** und ein Georgier, **Zourabichvili,** Redakteur der Zeitung „La Nation Georgienne". Letzterer schilderte die dramatische Lage der Völker, die innerhalb der Grenzen der Sowjetunion leben, Völker, die trotz ihrer ausgeprägten eigenen Kultur und ihres nationalen Bewußtseins, als Bestandteil des Sowjetreiches betrachtet und vom russischen Imperialismus unterjocht werden. Zourabichvili schloß mit den Worten: „Warum wollen Sie 100 Millionen Europäer 200 Millionen Russen gegenüber stehen sehen, wenn wir in Wirklichkeit die Kräfteverhältnisse anders betrachten, nämlich 200 Millionen Europäer gegenüber 100 Millionen Russen!"

Von rumänischer Seite ergriff unser Kamerad und Mitarbeiter, Constantin **Stoicanescu,** Hauptmann i. G. a. D., das Wort. Er sagte:

„Heute, nach sieben Jahren und traurigerweise in einer ähnlichen internationalen Lage, gedenken wir eines Ereignisses, das im Geiste des roten Telefons, das Washington mit Moskau verbindet, wenig gewürdigt zu werden scheint." Der Redner schilderte den Verlauf des ungarischen Aufstandes, die militärische Intervention der Sowjets und das untätige und gleichgültige Verhalten der westlichen Regierungen. Betreffend die sogenannte „demokratische" Presse sagte Stoicanescu: „Die demokratische Presse, die sich so empfindlich zeigt, wenn es um kriminelle, sowjetische Agenten, Spione oder Terroristen der internationalen kommunistischen Subversion geht, die Presse, die ganze Spalten den Protesten eines Sartre, eines Mauriac oder eines anderen verirrten Katholiken widmet, sie schweigt, wenn es um uns geht, um die Angehörigen von Völkern, die zu Europa gehören und sich Europa verbunden fühlen. Unter einem kommunistischen Regime zu leben ist schlimmer als zu sterben. Dies ist keine persönliche Ansicht, dies ist die Wahrheit, die von den Aufständen in Berlin, in Posen, in Tiflis, in Budapest und allen anderen, die unbekannt geblieben sind, in tragischer Weise bestätigt worden ist.

Als ein unmenschliches System, das gegen die Natur gerichtet ist, **lebt der Kommunismus nur durch Mord und für den Mord:** 10.000 polnische Offiziere wurden in Katyn durch Genickschuß ermordet; das gesamte bulgarische Parlament wurde vor Hinrichtungszüge gestellt, 250.000 rumänische Einwohner Bessarabiens nach Kasachstan deportiert, ständige Unterdrückung herrscht in Georgien, in Rumänien und in den baltischen Ländern ...

Zur ethnographischen Evolution in der Sowjetunion zitiere ich Ihnen einige Zahlen, die der Zeitschrift „L'Est Européen" vom September 1963 entnommen wurden:

Volkszählung vom Jahre 1897:

48,000.000 Russen
25,000.000 Ukrainer

Volkszählung vom Jahre 1939:

99,000.000 Russen
35,500.000 Ukrainer

Dieses Mißverhältnis in der Wachstumsentwicklung der beiden Völker zeigt deutlich das tragische Schicksal der Ukrainer. Aber nicht genug damit: aus weiteren Daten geht hervor, daß die russischen Bolschewiken innerhalb von 12 Jahren 11,000.000 Ukrainer ausgerottet haben. In einer einzigen Stadt, in Vinnytsia, tötete der NKWD allein zwischen 1937 und 1939, 12.000 Ukrainer. Über den Massengräbern errichteten die Kommunisten später einen „Kultur- und Erholungspark" — mit Tanzpodium.

Die Liste der kommunistischen Greueltaten ist ungeheuer lang und wird ständig fortgesetzt. In diesem Augenblick, während ich zu Ihnen spreche, werden 100.000 rumänische politische Gefangene, die unter den unbeschreiblichsten Verhältnissen schwer arbeiten müssen, langsam aber planmäßig in den Tod getrieben ...

Das sind Tatsachen, die erklären, warum die Völker von Mittel- und Osteuropa, sich, seit sie unter russischer Besetzung leben, in einem Zustand permanenten Aufruhrs befinden ..."

Und der Redner fügte hinzu:

„Warum wird in einer Zeit, in der das Selbstbestimmungsrecht für alle Völker proklamiert wird, den europäischen Völkern dieses Recht aberkannt? Überall ist der Kolonialismus abgeschafft, nur auf unserem Kontinent besteht er weiter ... **Warum hat sich die UNO die Aufgabe gestellt, die Europäer von überall zu verjagen, nicht aber die Sowjets?**

Warum wird dafür gesorgt, daß die Weltsolidarität immer in derselben Richtung mobilisiert wird? Jede Woche werden zehn oder mehr Personen in den kommunistischen Ländern hingerichtet und niemand protestiert. Aber wenn es um Atomspione im Dienste der Sowjetunion geht, was für eine Verschwendung an Tinte! Denken Sie nur an das Ehepaar

(Fortsetzung auf Seite 8)

Am 23. Oktober 1963 im Palais de la Mutualité in Paris. — Von links nach rechts: Czerhati, Hauptmann i. G. Constantin Stoicanescu während seiner Rede, Raymond Le Bourre und General Renouard.

Drei junge Französinnen erleben die Rumänische Volksrepublik

Drei junge Mädchen aus Frankreich — die älteste von ihnen ist 23 Jahre alt — hielten sich vom 28. Juni bis 15. Juli d. J. in Rumänien auf. Sie hatten viel von **Mamaia** gehört und waren von den in den Prospekten angegebenen billigen Preisen angelockt worden. Sie stammen aus einem französischen Industriegebiet, zwei von ihnen aus Arbeiterfamilien, weshalb der „Eiserne Vorhang" und die sog. Volksdemokratie für sie kein Anlaß zu irgendwelchen Vorurteilen waren.

Vom Flugplatz Le Bourget bei Paris flogen sie mit einer Maschine der rumänischen „Tarom" direkt nach Constantza. Anfangs machte Mamaia einen sehr guten Eindruck auf die drei jungen Französinnen: ein wunderbarer Strand, imposante, moderne Hotels, überall Ordnung und Reinlichkeit. Die Unterbringung war gut, das Essen ebenfalls gut und reichlich. Das Personal war zuvorkommend und hilfsbereit. Eines stellten sie trotzdem schnell fest: außer diesem Personal waren in den Hotels, Restaurants und Bars und auch am Strand **keine Rumänen anzutreffen, sondern nur ausländische Touristen.**

Von Mamaia aus unternahmen die drei jungen Mädchen einen Ausflug ins Donaudelta. Ihr Schiff kam dabei sehr nahe an einem Lager für die Ausbeutung des Schilfes vorbei und die Ausflügler konnten die vielen, mit Maschinenpistolen bewaffneten Posten deutlich sehen, die das ganze Gelände abriegelten. Der Reiseführer sah sich gezwungen, eine Erklärung abzugeben. Er sagte: „Das sind kriminelle Häftlinge." Worauf ein Matrose mit ziemlich lauter Stimme einwarf: „Nein, es sind politische Gefangene!"

Die letzten beiden Tage ihres Aufenthaltes in Rumänien waren der Hauptstadt gewidmet. Programmäßig wurden am ersten Tage das ehemalige Königsschloß, das Schloß Cotroceni, das Atheneum usw. besichtigt. Am nächsten Tage gelang es den drei jungen Mädchen sich selbständig zu machen und sich auf eigene Faust in Bukarest umzusehen. In einer nicht weit vom Boulevard Magheru gelegenen kleinen Straße näherte sich ein noch jung aussehender Mann der kleinen Gruppe, blickte sich vorsichtig nach links und rechts um und als er sicher war, von niemandem beobachtet zu werden, sagte er in fließendem Französisch: **„Wir leben alle unter einem Terror. Keiner traut dem anderen und jeder fühlt sich beschattet und sieht in seinem Nachbarn oder Arbeitskollegen einen Spitzel oder einen Provokateur. Mit Fremden zu sprechen gilt als Verbrechen, das schlimmste Folgen bringen kann. Sie selbst müssen auch sehr vorsichtig sein, denn alle ihre Begleiter sind Agenten des Staatssicherheitsdienstes."** Die drei jungen Französinnen konnten die Behauptungen dieses Mannes nur bestätigen. Das Benehmen der Reiseführer und Dolmetscher des amtlichen Touristenbüros „Carpati", ihre auffallende Neugierde, ihre merkwürdigen Fragen hatten sie bereits zum Nachdenken veranlaßt. Am gleichen Abend erzählten andere Touristen, daß sie ebenfalls von den wahren Zuständen in Rumänien unterrichtet worden waren. Die Touristen begriffen, daß jeder Rumäne, der sich die Masse des Volkes leisten kann. Die Leute auf der Straße waren sehr bescheiden, oft armselig angezogen. Sie wirkten eingeschüchtert und traurig und schienen ständig in Eile zu sein.

So brachten die drei jungen französischen Touristinnen das wahre Bild des heutigen Rumänien nach Frankreich. Sie wissen heute, was ein kommunistisches Regime bedeutet und wie es den breiten Massen des Volkes unter einem solchen Regime geht.

Anläßlich einer Betriebsversammlung sagte eines der jungen Mädchen, die ihre Ferien in Rumänien verbracht hatten: **„Ich kann nur wünschen, daß möglichst viele französische Kommunisten ihre Ferien in der Rumänischen Volksrepublik verbringen. Diese französischen Kommunisten haben keine Ahnung, wie der Kommunismus in der Praxis aussieht. Sie müssen nur nach Rumänien reisen und sie werden für immer vom Kommunismus geheilt sein!"**

WEIHNACHTSFEIER DER RUMÄNEN IN MÜNCHEN

Sonntag, den 22. Dezember 1963, 16 Uhr, findet im Festsaal des Münchner Hofbräuhauses die traditionelle **Weihnachtsfeier** der Flüchtlinge aus Rumänien statt.

Die Feier, die vom Verband der Rumänen in Süddeutschland, der Rumän. Kath. Mission in Deutschland und von „Stindardul" veranstaltet wird, wird auch ein folkloristisches Programm enthalten.

An anwesende Kinder werden Weihnachtspäckchen verteilt. Unsere Freunde aus München und Umgebung sind herzlichst eingeladen.

I. BETRACHTUNGEN ZUR FRAGE DES ASYLRECHTS

Von Dr. G. TASE

„Ausländer, die unter Nichtbeachtung der in dieser Verfassung niedergelegten Grundrechte im Ausland verfolgt werden und nach Bayern geflüchtet sind, dürfen nicht ausgeliefert und ausgewiesen werden" (Art. 105 der Verfassung des Freistaates Bayern).

Die Erläuterung zu Art. 105 in „Die Verfassung des Freistaates Bayern" vom 2. 12. 1946 Nawiasky-Leusser, Biederstein Verlag München, 1948, Handkommentar, lautet:

„Das Verbot der Auslieferung oder Ausweisung von Ausländern, die nach Bayern geflüchtet sind, um sich einer Verfolgung zu entziehen, bei der die in der Bayerischen Verfassung vorgesehenen Grundrechte nicht beachtet werden, gewährt den betreffenden Ausländern nicht nur ein Asyl, sondern ein Asylrecht; das folgt schon aus der Einreihung des Satzes in den Grundrechtsteil und dann aus dem Schutz der Verfassungsbeschwerde nach Art. 120". (Art. 120 lautet: „Jeder Bewohner Bayerns, der sich durch eine Behörde in seinen verfassungsmäßigen Rechten verletzt fühlt, kann den Schutz des bayerischen Verfassungsgerichtshofes anrufen". In der Erläuterung von Nawiasky-Leusser zu Art. 120 der Bayer. Verfassung lesen wir folgendes: „... Der Schutz der Verfassungsbeschwerde bezieht sich auf sämtliche das Grundrecht berührende Akte der Verwaltungs-, aber auch Gerichtsbehörden aller Instanzen. — Die Verfassungsbeschwerde ist nach der neuen Ordnung nicht mehr wie früher auf die Staatsangehörigen und die ihnen gleichgestellten juristischen Personen beschränkt, sondern sie steht **jedermann, der in Bayern wohnt,** zur Verfügung.

Die nachfolgenden Betrachtungen in der Frage des Asylrechts wurden schon im Frühjahr d. J. verfaßt im Anschluß an die durch den Rundfunk, Presse und Film entfesselten und wochenlang geführten Kesseltreiben gegen die politischen Flüchtlinge aus dem Osten und Südosteuropas. — Sie wurden erst jetzt veröffentlicht, weil der Verfasser der Meinung war, daß für eine Antwort eine Perspektive, eine Rückschau, unbedingt notwendig ist, daß eine sofortige Stellungnahme es an Objektivität hätte fehlen lassen können.

In der Frage des Asylrechts der in der Bundesrepublik Deutschland lebenden nichtdeutschen Flüchtlinge aus Ost- und Südosteuropa wurde seit Anfang d. J. sehr viel geschrieben und gesprochen und viele Behauptungen wurden aufgestellt; nicht nur sehr viele und leider zu allgemeine und oberflächliche, sondern bewußt unvollständige und selten kompetente. Auf Grund dieser konzentrischen und stimmungmachenden Angriffe gegen die ausländischen politischen Flüchtlige aus den heute unter kommunistischer Herrschaft stehenden europäischen Ländern, empfiehlt es sich als eine unbedingte Notwendigkeit, den Rechtsstatus dieser Flüchtlinge zu analysieren und gleichzeitig in Erinnerung zu bringen, daß das Gesetz über die Rechtsstellung heimatloser Ausländer im Bundesgebiet vom 25. 4. 1951, sowie das Genfer Abkommen vom 28. 7. 1951, über die Rechtsstellung der Flüchtlinge, innerstaatlich und international anerkannte Abkommen und für die Bundesrepublik Deutschland rechtsbindend sind.

Seit Dezember 1962 wurde in Presse, Rundfunk und Fernsehen, Länderparlamenten und politischen Diskussionskreisen so viel über das Asylrecht heimatloser Ausländer, ausländischer Flüchtlinge, Ost-Emigranten, Verschärfung des Ausländergesetzes usw. berichtet und die juristischen Begriffe teils dilletantisch teils auch wissend durcheinander gebracht, daß der Leser und Hörer als Nichtfachmann sich kaum eine eigene rechtsgültige Meinung bilden konnte.

Es trifft zu, daß für die sogenannten „normalen Ausländer", also für solche Ausländer, die nicht das Asylrecht in der Bundesrepublik Deutschland oder in einem anderen Konventionsland zuerkannt bekommen haben, die Ausländerpolizeiverordnung von 1938 noch Gültigkeit hat. Für die erwähnte Gruppe der heimatlosen Ausländer (Gesetz vom 25. 4. 1951) und der ausländischen Flüchtlinge (Genfer Abkommen vom 28. 7. 1951) kommt die Ausländerpolizeiverordnung von 1938 nur sehr selten zur Anwendung und nur dann, wenn der Betreffende als asylberechtigter Ausländer seine durch den Gesetzgeber verliehene Flüchtlingseigenschaft verloren hat.

Die Frage des Asylrechts für heimatlose Ausländer und ausländische Flüchtlinge wurde in der Bundesrepublik Deutschland in Fachkreisen sehr eingehend und objektiv behandelt. Dissertationen, Hochschulpreise, UN-Preise und vor allem die verwaltungsgerichtlichen Urteile (Verwaltungsgericht Ansbach, Bayer. Verwaltungsgerichtshof München, Bundesverwaltungsgericht Berlin, u. a.), haben eine auf dem Gebiet des Asylrechts rechtsbindende Jurisprudenz geschaffen. Der Versuch, diese von höchstgerichtlicher Instanz aufgestellten Rechtsgrundsätze zu mißachten, oder illegal außer Kraft zu setzen, wäre unvereinbar mit dem freiheitlichen, demokratischen Fundament eines Rechtsstaates.

Was ist ein heimatloser Ausländer?

Hier die für unsere Betrachtungen wichtigsten Vorschriften des Gesetzes über die Rechtsstellung heimatloser Ausländer im Bundesgebiet vom 25. 4. 1951:

Kapitel I, § 1, Abs. 1:

„Heimatloser Ausländer im Sinne dieses Gesetzes ist ein fremder Staatsangehöriger oder Staatenloser, der nachweist

a) daß er der Obhut der Internationalen Organisation untersteht, die von den Vereinten Nationen mit der Betreuung verschleppter Personen und Flüchtlinge beauftragt ist und

b) nicht Deutscher nach Art. 116 des G. G. ist und

c) am 30. Juni 1950 seinen Aufenthalt im Geltungsbereich des Grundgesetzes oder in Berlin (West) hatte oder die Rechtsstellung eines heimatlosen Ausländers auf Grund der Bestimmungen des § 2, Abs. 3, erwirbt."

§ 2, Abs. 3, sagt: „Ein fremder Staatsangehöriger oder Staatenloser, der die Bestimmungen des § 1, Abs. 1a und b erfüllt, nach dem 1. Juli 1948 seinen gewöhnlichen Aufenthalt im Geltungsbereich des Grundgesetzes oder in Berlin (West) hatte und ihn danach außerhalb des Geltungsbereiches des Grundgesetzes oder von Berlin (West) verlegt hat, erlangt die Rechtsstellung eines heimatlosen Ausländers, wenn er innerhalb von 2 Jahren seit dem Zeitpunkt seiner Ausreise aus dem Geltungsbereich des Grundgesetzes oder aus Berlin (West) rechtmäßig seinen Wohnsitz oder dauernden Aufenthalt in den Geltungsbereich des G. G. oder Berlin (West) zurückverlegt."

Kapitel I, § 3, Abs. 1, bestimmt: „Ein heimatloser Ausländer darf wegen seiner Abstammung, seiner Rasse, seiner Sprache, seiner Heimat und Herkunft, seines Glaubens **oder seiner Flüchtlingseigenschaft wegen nicht benachteiligt werden."**

Kapitel I, § 4:

Abs. 1: Heimatlose Ausländer sind den im Geltungsbereich des Grundgesetzes oder in Berlin (West) geltenden Gesetzen und Vorschriften einschließlich der zur Aufrechterhaltung der öffentlichen Ordnung ergriffenen Maßnahmen unterworfen.

Abs. 2: Sie unterstehen der deutschen Gerichtsbarkeit.

Kapitel II, § 9:

„Heimatlose Ausländer können unter den gleichen Voraussetzungen wie deutsche Staatsangehörige Eigentum und andere Rechte an Grundstücken und beweglichen Sachen erwerben."

Kapitel II, § 10:

„Heimatlose Ausländer genießen hinsichtlich des Schutzes literarischer, künstlerischer und wissenschaftlicher Urheber- und Verlagsrechte sowie hinsichtlich gewerblicher Schutzrechte **die günstigste Behandlung, die Angehörigen fremder Staaten zusteht."**

Kapitel III, § 12:

„Heimatlose Ausländer sind in der Wahl ihres Aufenthaltsortes und in der Freizügigkeit innerhalb des Bundesgebietes den deutschen Staatsangehörigen gleichgestellt."

Kapitel III, § 13, Abs. 1:

„Heimatlose Ausländer sind hinsichtlich des Rechts, sich in Vereinigungen für kulturelle, soziale, Wohlfahrts-, Selbsthilfe und ähnliche Zwecke zusammenzuschließen, deutschen Staatsangehörigen gleichgestellt."

Abs. 2: Heimatlose Ausländer haben das Recht, sich in Gewerkschaften zusammenzuschließen oder ihre Aufnahme in deutsche Gewerkschaften zu beantragen.

Kapitel III, § 14, Abs. 3:

Das Recht zur Errichtung von privaten Schulen für heimatlose Ausländer wird nach Maßgabe des Art. 7, Abs. 4 und 5 des Grundgesetzes gewährleistet.

Kapitel III, § 16:

Heimatlose Ausländer, die Prüfungen gemäß § 14 abgelegt haben oder deren ausländische Prüfungen gemäß § 15 anerkannt werden, sind zur Ausübung eines freien Berufes im Bundesgebiet unter den gleichen Bedingungen zugelassen wie deutsche Staatsangehörige.

Kapitel III, § 17, Abs. 1:

Heimatlose Ausländer sind in der Ausübung nichtselbständiger Arbeit deutschen Staatsangehörigen gleichgestellt.

Abs. 2: Hinsichtlich des Rechts sich in der Landwirtschaft, Industrie, im Handwerk und im Handel selbständig zu betätigen, sowie Handels- und Industrieunternehmungen, auch in der Form von Gesellschaften zu gründen, sind heimatlose Ausländer den deutschen Staatsangehörigen gleichgestellt.

Kapitel III, § 18:

Heimatlose Ausländer sind in der Sozialversicherung, der Arbeitslosenversicherung und der Arbeitslosenfürsorge den deutschen Staatsangehörigen gleichgestellt.

Kapitel III, § 20:

Die Erhebung von Steuern, Abgaben und Gebühren richtet sich für heimatlose Ausländer nach den für deutsche Staatsangehörige geltenden Vorschriften.

Kapitel IV, § 21:

... bei der Prüfung der Einbürgerungsanträge soll das besondere Schicksal der heimatlosen Ausländer berücksichtigt werden ...

Kapitel IV, § 23:

Abs. 1: Heimatlose Ausländer dürfen nur aus Gründen der öffentlichen Sicherheit und Ordnung ausgewiesen werden. Gegen einen Ausweisungsbefehl steht dem Betroffenen der Rechtsweg offen. Wird der Rechtsweg beschritten, so ist der Vollzug der Ausweisung bis zur Rechtskraft der Entscheidung auszusetzen.

Abs. 2: Bei der Ausweisung ist dem Betroffenen eine angemessene Frist zu gewähren, in welcher er um Aufnahme in einen anderen Staat nachsuchen kann.

Abs. 3: Ein heimatloser Ausländer darf weder an einen Staat ausgeliefert noch in einen Staat ausgewiesen, abgeschoben oder zurückgesandt werden, in dem sein Leben oder seine Freiheit wegen seiner Rasse, seiner Abstammung, seiner Herkunft, seines Glaubens, seiner religiösen oder politischen Anschauungen bedroht ist. (Nach dem Urteil des Bundesverwaltungsgerichtes vom 28. 6. 1956, Neue juristische Wochenschrift 1957, Seite 762, ist für die „sachlich-rechtlichen Voraussetzungen für ein gegen einen heimatlosen Ausländer erlassenes oder zu erlassendes Aufenthaltsverbot nicht mehr die Ausländerpolizeiverordnung, sondern das Gesetz über die Rechtsstellung heimatloser Ausländer im Bundesgebiet (§ 23) maßgeblich", stellt das Max-Planck-Institut in einem Rechtsgutachten vom 10. 2. 1960 fest (Seite 59);

„Hält die nach Landesrecht (führt das Gutachten des Max-Planck-Institutes fort) zuständige Behörde die Voraussetzungen für eine Abschiebung oder Ausweisung nach den genannten Bestimmungen für gegeben, so kann ein Aufenthaltsverbot oder ein Ausweisungsbefehl ergehen. Gegen beide Verwaltungsakte ist der Rechtsweg zu den Verwaltungsgerichten gegeben, deren Entscheidungen die Behörden nicht durch Vollziehung der angefochtenen Maßnahmen zuvorkommen dürfen. Wird der Rechtsweg beschritten, sagt das Bundesverwaltungsgericht in einem Urteil vom 30. 9. 1958, so ist der Vollzug der Ausweisung bis zur Rechtskraft der Entscheidung auszusetzen. Der betroffene Flüchtling hat also in jedem Fall die Möglichkeit, sein Anliegen in einem geordneten, unparteiischen Verfahren überprüfen zu lassen. Damit sind selbstverständlich konventionswidrige Entscheidungen im Einzelfall nicht ausgeschlossen. Eine mögliche Fehlerquelle liegt z. B. darin, daß die im Bundesgesetzblatt zusammen mit den englischen und französischen Originaltexten verkündete deutsche Übersetzung der Konvention in Art. 23, Abs. 1, eine Ausweisung „aus Gründen der öffentlichen Sicherheit oder Ordnung" als zulässig bezeichnet und damit — ebenso wie das Gesetz über die Rechtsstellung heimatloser Ausländer im Bundesgebiet in § 23 — einen Begriff des deutschen Polizeirechts verwendet, der möglicherweise nur im Hinblick auf die hierfür herausgebildeten Regeln ausgelegt wird. Dies stände nicht unbedingt in Einklang mit der Konvention, die übrigens in Art. 32, Abs. 1, von "ground of **national** security or public order" bzw. „des raisons, de sécurité **nationale** ou d'ordre public" spricht.

Das Urteil des Bundesverwaltungsgerichtes vom 28. 6. 1956 hat — für § 23 des Gesetzes über die Rechtsstellung heimatloser Ausländer — zutreffend darauf hingewiesen — fährt das Rechtsgutachten des Max-Planck-Institutes unter der Leitung von Prof. Mosler fort —, daß die Begriffe des innerstaatlichen Polizeirechts nicht maßgeblich sind, andererseits aber mit Recht wiederholte gewohnheitsmäßige Straftaten und eine bestehende Wiederholungsgefahr als zur Ausweisung ausreichend angesehen werden (Urteil des Bundesverwaltungsgerichts vom 17. 1. 1957, Neue juristische Wochenschrift 1957, S. 761).

In einem Erlaß des Baden-Württembergischen Innenministeriums über die Anwendung der Ausländerpolizeiverordnung auf heimatlose Ausländer vom 22. 5. 1953 (Gemeinsames Amtsblatt, Ausgabe A, S. 160) steht unter Ziffer 5, Abs. 2, nachdem zuvor die Zulässigkeit von Aufenthaltsverboten geregelt wurde, folgendes:

„Vom Erlaß eines Aufenthaltsverbotes ist abzusehen, wenn den Umständen nach von vornherein feststeht, daß der heimatlose Ausländer dem Verbot freiwillig nicht Folge leisten wird und die Ausweisung undurchführbar erscheint". Damit werden die zuständigen Behörden angewiesen, nicht in allen Fällen, in denen eine Ausweisung zulässig erscheint, diese auch einzuleiten, und zwar aus verständlichen Gründen: Ein Flüchtling kann in der Regel nicht in seinen Heimatstaat abgeschoben werden — dieser wird in der Mehrzahl der Fälle ein Gebiet sein, in dem Verfolgungsmaßnahmen möglich sind — und ein dritter Staat wird sich nicht leicht zur Aufnahme von Personen bereitfinden, die in ihrem derzeitigen Aufenthaltsland eine Gefahr für die nationale Sicherheit und Ordnung **darstellen."**

Soweit das Rechtsgutachten des Max-Planck-Institutes.

In Bezug auf das Gesetz über die Rechtsstellung heimatloser Ausländer im Bundesgebiet wäre noch Kapitel V (Rechtsschutz) § 24, Abs. 1 und 1a, zu erwähnen, das folgendes bestimmt:

„Die Bundesregierung wird ermächtigt, mit Zustimmung des Bundesrates Rechtsverordnungen zu erlassen, um heimatlosen Ausländern **den Schutz und Beistand zu gewähren,** der fremden Staatsangehörigen sonst durch die **Auslandsvertretungen ihrer Heimatstaaten geleistet wird".** Diese Bestimmungen sind von entscheidender Bedeutung, denn dadurch wird präzisiert, daß die Bundesregierung, mit Zustimmung der Länder, die Verpflichtung übernommen hat, für den **„Schutz und Beistand"** der heimatlosen Ausländer zu sorgen. **Denn die politisch denkenden Flüchtlinge leben unter ständiger Bedrohung ihrer Sicherheit und Freiheit und ihres Lebens.** Die persönliche Bedrohung aus dem Osten! Die zahlreichen Menschenraube, Attentate und Morde, die seit Kriegsende gegen führende Persönlichkeiten der verschiedenen Exilgruppen getätigt worden sind, bringen zur genüge den Beweis, daß diese Verbrechen von **höchster Stelle im Osten** durchdacht und zur Ausführung gebracht worden sind. Wir, alle politisch denkenden und mit der Heimat verbundenen nichtdeutschen Flüchtlinge, die wir hier im Westen für die Freiheit, für das Selbstbestimmungsrecht und die Menschenrechte unserer Vaterländer eintreten, leben ständig unter der Gefahr, beseitigt zu werden. Wir wissen das. **Nicht wir sind hier eine Gefahr für die öffentliche Ordnung des Staates und für das Leben der deutschen Staatsbürger, sondern die eingeschleusten Spione und Agenten des Ostens.**

Wir alle nichtdeutschen Flüchtlinge aus dem Osten und Südosten Europas, Angehörige von Völkern, die nicht erst seit gestern sich aus dem kanibalischen Stadium gelöst haben, und auf eine geschichtliche und kulturelle Entwicklung zurückblicken können, die dem Westen ebenbürtig ist, sind um Europa sehr besorgt, wenn wir sehen, mit welch politischer Innocenz die Grundrechte unserer Völker übersehen werden und fragen uns, wie man der tödlichen Umarmung des Kommunismus begegnen will. In einer Zeit, in der jeder Negerstamm, mit Unterstützung der Vereinten Nationen, die Freiheit hat, die Prinzipien des Selbstbestimmungsrechts in Anspruch zu nehmen, wird die Tragödie der unter Mitschuld des Westens in Knechtschaft geratenen ost- und südosteuropäischen Völker großzügig übersehen. Heute für die Freiheit und für die Menschenrechte unserer Völker hier im Westen einzutreten erscheint mindestens als ein Anakronismus, wir werden als Menschen mit fixen Ideen angesehen, die das Rad der Vorwärtsentwicklung noch aufzuhalten versuchen. Wir werden als Phantasten, als Schwärmer und Fanatiker, ja als Provokateure, Störer der Ost-West-Annäherung, der friedlichen Koexistenz und des Fortschritts angesehen, wie die ganze im Frühjahr d. J. entfesselte Kampagne gegen die politischen Flüchtlinge aus dem Osten bewiesen hat. Dieses im Frühjahr d. J. monatelang durch Presse, Film, Funk und Fernsehen scharf geführte Kesseltreiben gegen die Ost-Flüchtlinge erscheint um so bedenklicher, wenn man sich vor Augen hält, daß die Begründung für diese Kampagne die Fälle Bidault und Argoud gewesen sind. Ein langjähriger französischer Ministerpräsident und Außenminister ersucht um politisches Asyl, gegen einen französischen hohen Offizier wird Menschenraub verübt. Wer konnte sonst daran schuld sein als ... die politischen Flüchtlinge aus dem Osten?

Es wurden bis jetzt die für die Kommentierung wichtigsten Teile des Gesetzes über die Rechtsstellung der heimatlosen Ausländer im Bundesgebiet wiedergegeben um zu präzisieren, daß die Gruppe der heimatlosen Ausländer sich in der Bundesrepublik eines Status erfreut, dessen Vorschriften tief in der deutschen freiheitlichen Gesetzgebung verankert sind und der nur wenig Unterschiede macht im Vergleich mit den Rechten des deutschen Staatsbürgers.

Am 29. 11. 1962 ereignete sich in Mehlem der seitdem immer wieder von Presse und Rundfunk erwähnte Anschlag auf die jugoslawische Handelsmission. Selbstverständlich handelten die jungen Kroaten wider die deutschen Gesetze. Darüber gibt es keinen Zweifel. Es ist aber notwendig uns die Frage zu stellen, ob die an der Aktion beteiligten Kroaten tatsächlich heimatlose Ausländer oder anerkannte Konventionsflüchtlinge waren. Hatten sie auch das Asylrecht in der Bundesrepublik Deutschland? Denn, wie bekannt, kann man das Asylrecht in Frankreich bekommen, aber in der Bundesrepublik, mit polizeilicher Genehmigung, das Domizil haben.

Seit Ende des Jahres 1962 und vor allem im Frühjahr 1963 wurden die Begriffe heimatloser Ausländer, Konventionsflüchtling, politischer Flüchtling, Emigrant, Ost-Flüchtling usw. so hoffnungslos durcheinandergebracht, daß eine Klärung dieser Begriffe als begründet erscheint. Der Begriff des heimatlosen Ausländers wurde bis jetzt schon aufgezeigt. Wenn die jungen Kroaten heimatlose Ausländer sind, was nicht unmöglich, aber recht unwahrscheinlich ist, dann kommt das Gesetz für die heimatlosen Ausländer zur Anwendung.

Heimatlose Ausländer, wie auch Konventionsflüchtlinge nach dem Genfer Abkommen, was wir später untersuchen werden, können politische Flüchtlinge sein. Diese beiden Gruppen unter den Begriff Emigranten zusammenzufassen wäre ungeeignet und höchst unvollständig. Diejenigen Flüchtlinge, die tatsächlich politische Flüchtlinge sind, die also aus poli-

(Fortsetzung auf Seite 8)

I. BETRACHTUNGEN ZUR FRAGE DES ASYLRECHTS

(Fortsetzung von Seite 6)

tischer Überzeugung, aus Furcht vor politischer Verfolgung, und mit dem festen Willen ihre Heimat verlassen haben, hier für die Freiheit ihrer Länder einzutreten und zu arbeiten, können keine Emigranten sein. **Wir sind nicht nach dem Westen emigriert, sondern wir sind geflüchtet.** Wir haben alles in unserer Heimat verloren, Familie, Verwandte und Freunde, Vermögen und beruflichen Erfolg. Wir sind nach dem Westen geflüchtet, um nicht in den unter kommunistischer Herrschaft stehenden Ländern geröstet und liquidiert zu werden. **Wir wollen hier keine Wurzeln fassen, keine Reichtümer sammeln, keine Karriere machen. Wir sind nicht in der Bundesrepublik Deutschland geblieben, weil wir am deutschen Wirtschaftswunder teilnehmen wollen.** Wir verdienen nur soviel, wie wir zu unserer Existenz brauchen und um unseren Aufklärungskampf hier im Westen zur Befreiung unserer Heimat und für die Sicherheit Europas führen zu können. Politischer Flüchtling zu sein ist kein Status, der nur durch die Aushändigung eines Konventionspasses erfüllt ist, **sondern ein Zustand! Ein geistiger und seelischer Zustand. Eine permanente Unruhe, ein tagtägliches Streben, seiner Heimat zu dienen. Ein Verzicht persönliche Positionen zu erreichen, die der unterjochten Heimat schädlich wären. Eine Konzentration aller verfügbaren sichtbaren und unsichtbaren Kräfte zur Befreiung der heimatlichen Erde. Es ist ein dauerndes Aufbäumen, ein Leben für dein Land.**

Um dieses wahre Ideal eines politischen Flüchtlings zu erreichen ist es unbedingt notwendig, daß der betreffende Flüchtling das Bild seiner Heimat nicht vergißt und das Elend seiner noch drüben gebliebenen Freunde und Landsleute sich dauernd vergegenwärtigt. Das alleinige Ziel Karriere zu machen, ein sorgloses bürgerliches Leben zu führen, in einer sogenannten Sicherheit zu leben, **indem man eine andere Staatsangehörigkeit annimmt,** bedeutet, wenn auch nicht immer, **einen Verzicht auf das ursprüngliche Ziel.** Die Veränderungen nämlich, die der Flüchtling aus beruflichen und persönlichen Gründen, aber nicht aus Furcht, sondern aus freiwilligem Entschluß bereit ist hinzunehmen, bringen oft unbemerkt Verpflichtungen mit sich, die sein Kampfpotential ungemein vermindern. Er wird anpassungsfähig, eine Eigenschaft, die kaum mit den Verpflichtungen eines politischen Flüchtlings zu vereinbaren ist. Diese Flüchtlinge, ursprünglich politische Flüchtlinge, werden mit der Zeit Emigranten. Es sind sehr fähige Menschen und meistens ausgestattet mit einer ausgezeichneten beruflichen Ausbildung, **aber nicht mehr berufen, als Exponenten ihrer Heimat aufzutreten. Dazu fehlt ihnen jetzt die Legitimation.**

G. TASE

Welttreffen der kommunistischen Journalisten auf dem sowjetischen Motorschiff „Litwa" im Mittelmeer

Die „Internationale Organisation der Journalisten" (I. O. J.), deren Generalsekretär der Tscheche Juri **Meisner** ist, lud 260 kommunistische und kommunistenfreundliche Journalisten aus 69 Ländern zu einem „Welttreffen" ein, das vom 23. September bis 5. Oktober 1963 auf dem sowjetischen Motorschiff „Litwa" stattfand.

Jedem geladenen Gast bezahlte das Organisationskomitee die Reise bis zum Einschiffungsort Neapel und den Rückflug von Beirut. Aus der Bundesrepublik wurden mehrere Journalisten eingeladen, aber nur zwei nahmen die Einladung an. Einer von ihnen ist Herr Kurt Hirsch, München 19, Brunhildenstraße 9.

Einer der prominentesten Teilnehmer dieses „Welttreffens" auf der „Litwa" war Chruschtschows Schwiegersohn Adzhubei. Das Schiff machte in Algier, Tripolis, Alexandria, Kairo und Beirut Station, wo der Presse das Schlußkommuniqué übergeben wurde.

In diesem Schlußkommuniqué wird einmal mehr an die „nützlichen Idioten" appelliert, damit sie die Sache des Weltkommunismus noch besser unterstützen und ihr dienen, wie dies z. B. eine Reihe von Lizenzzeitungen in der Bundesrepublik fleißig besorgen.

DIE NUTZNIESSER DER ENTWICKLUNGSHILFE

Im Auftrag einer amerikanischen Institution, die in diskreter Weise die Verwendung der sog. Entwicklungshilfe überprüft, bereiste ein Landsmann von uns fast alle Gebiete Afrikas, die jetzt unabhängige Staaten sind und deren Delegierte in der UNO über das Schicksal von Völkern und Kontinenten entscheiden.

Unser Landsmann, der kein „Rechtsradikaler" ist, sondern einer Partei der „linken Mitte" angehört, sprach mit einigen Dutzenden von Präsidenten, Ministern und Vizeministern der betreffenden Länder, schaute sich die Sache genau an und formulierte seine Eindrücke schließlich mit folgendem plastischen Satz:

„Im Vergleich zu diesen Präsidenten und Ministern sind unsere Zigeuner in der Ziganie — einer Art Zigeunerreservat am Rande der Dörfer, bestehend aus armseligen Hütten — Mitglieder eines Jockey-Clubs."

Die Sowjets setzen sich in Algerien fest

Was alle klar denkenden Menschen bei der Preisgabe Algeriens an Ben Bella und seine Kumpane voraussagten, ist eingetroffen. Das Land wird in kürzester Zeit ein mächtiger militärischer Stützpunkt der Sowjets sein, eine drohende Gefahr in der Südflanke Europas.

Über die neuesten Vorkommnisse in dem „vom Kolonialismus befreiten" Algerien wird in der unabhängigen, gemäßigten und sehr gut informierten Pariser Zeitung **„aux écoutes"** laufend berichtet.

Am 8. November 1963 brachte diese Zeitung folgenden Bericht:

»Jeden Tag bringen ägyptische oder kubanische Schiffe sowjetisches Kriegsmaterial in die algerischen Häfen. Techniker in Zivil und Militärs aus der UdSSR und China sind immer zahlreicher zu sehen. Um die Besorgnis der Franzosen und Amerikaner zu beschwichtigen, die noch immer geschätzte Geldgeber sind, wurden die sowjetischen Offiziere in Entminungs-Experten umgetauft, während tatsächlich nur einige Spezialisten notwendig sind, um die Such-Operationen zu leiten. Hier ist übrigens festzustellen, daß die Entminung der algerisch-marokkanischen Grenze schon seit mehreren Monaten vollkommen aufgegeben wurde.

Die Sowjetisierung zeigt sich nicht nur auf militärischem Gebiet. Rundfunk und 80 Prozent der Zeitungen werden von Agenten der europäischen oder muselmanischen Kominform kontrolliert. Die 3000 algerischen Studenten, die in Seminaren im Ostblock ausgebildet wurden, sind alle in führenden Stellungen. Diese marxistischen Elemente haben die allmächtige UGTA und die Union der algerischen Studenten durchsetzt, aber sie brachten es allmählich auch fertig, der FLN ihre Direktiven aufzuzwingen.«

In einem anderen Bericht vom 15. November 1963 heißt es:

»Die erste kubanische Lieferung für Algerien war nicht mehr als eine Vorspeise. Am 21. Oktober hatte die „Aracelio Iglesias" in Oran nur 20 sowjetische T-34-Panzer, 4 Mig 17 und Kanonen ausgeladen, was eine nicht unbeträchtliche Verstärkung für die vor Oudja stationierten Einheiten Boumediennes bedeutete, aber allein nicht ausreichte, das Gleichgewicht der Kräfte zugunsten Algeriens zu verschieben. Es ist bemerkenswert, daß diese Lieferung zwei Wochen vor Ausbruch des Konflikts an Bord gebracht wurde. Mit dem seither an Algerien gelieferten Material — immer an Bord kubanischer Frachtschiffe — sind nun 40 Panzer in den Händen der ANP.

Dieser Einbruch in den Maghreb schien Chruschtschow noch nicht zu genügen. Deshalb beorderte er am 27. Oktober den ägyptischen Botschafter nach Moskau. Im Laufe einer langen Unterredung legten die zwei Gesprächspartner den militärischen Interventionsplan Moskaus in Algerien vor, eine Intervention, deren Zwischenglied Nasser ist.

Einige Tage später flog Marschall Ali Amer, der Befehlshaber der ägyptischen Armee, nach Colomb-Béchar, in Begleitung von 15 Offizieren, die an Ort und Stelle den militärischen Aktionsplan ausarbeiten sollten. Die ersten Schlüsse aus dieser Mission sind eben in Kairo bekanntgegeben worden. „Die algerische Armee ist heute nicht in der Lage, eine geregelte Offensive gegen Marokko zu unternehmen. Man muß sie neu ausrüsten und ihr Spezialisten zur Verfügung stellen."

Außerdem empfahl die Mission die sofortige Entsendung von 100 ägyptischen sowie sowjetischen Jagdflugzeug-Piloten, zahlreicher Molotow-Lastwagen, leichter Artillerie und zahlreicher Artilleristen.

So sind sich also die Sowjetunion und Ägypten einig, Algerien in eine Festung des antikolonialistischen Arabismus zu verwandeln. Nach ihrem Plan soll die algerische Armee vor dem kommenden Frühling in der Lage sein, die marokkanische Armee zu vernichten. „So daß der Krieg nicht mehr ins Auge gefaßt werden kann und Algerien mit einem Schlag die Herrin des Maghreb wird", sagte Chruschtschow dem algerischen Botschafter.«

Das ist das wahre Gesicht der friedlichen Koexistenz!

Zu den neuesten Ereignissen ist diesbezüglich noch eine interessante Tatsache zu vermerken: Ben Bella nationalisiert alles, vom Landbesitz bis zu den bescheidensten Lebensmittelgeschäften. Etwas wird jedoch nicht angetastet: Erdöl und Erdgas, an deren Ausbeutung verschiedene Konzerne und hauptsächlich Rothschild beteiligt sind. Aus dieser Erkenntnis geht die antieuropäische Allianz des westlichen Monopolkapitalismus mit dem östlichen Staatskapitalismus deutlich genug hervor.

Staatlich anerkannter, gerichtlich zugelassener Dolmetscher und Übersetzer übernimmt jede Arbeit aus der und in die rumänische Sprache

Dr. jur. G. TASE

München 55, Martinsrieder Str. 4/I, Tel. 74 13 78 und München 2, Dachauer Str. 9/II, Zimmer 9

Kundgebung in Paris

(Fortsetzung von Seite 6)

Rosenberg. Oder an den Fall Julian Grimau, der im Auftrage Moskaus arbeitete und insgeheim nach Spanien zurückkehrte, um den Umsturz vorzubereiten. Er wird verhaftet und zum Tode verurteilt, für unzählige Morde, die von niemandem bestritten werden können und auch nicht bestritten werden. Die weitere Entwicklung kennt jeder: eine Lawine von Protesten zu Gunsten Grimaus, Proteste aus allen Ländern und aus allen Kreisen. Es protestieren: der Philosoph, der Angler, die Hebammen und die Erzbischöfe. Der Schutzengel der Arbeiter von Czepel, die von ihm mit Hilfe seiner Panzer direkt ins Paradies geschickt wurden, Nikita Chruschtschow in Person, schreibt an General Franco und verlangt Gnade für Grimau, derselbe Nikita Chruschtschow, der von einer Gnade selbst für die Kinder von Budapest nichts wissen wollte.

Es gibt kein besseres Beispiel, um die Schande zu kennzeichnen, die unserer Epoche den Stempel aufdrückt.

Lenin hat einmal das Gute und das Böse so definiert: gut ist alles was der Weltrevolution des Proletariats nützt, böse ist alles, was sich der Revolution widersetzt.

Ich glaube, daß er vergessen hat, die „fortschrittliche" Definition für Verbrechen und Verbrechen zu explizieren. Auf Grund unserer Erlebnisse und Erfahrungen fällt es uns nicht schwer, eine solche Definition zu formulieren: alle die sich gegen die kommunistische Invasion wehren sind Verbrecher, die Brandstifter aber, alle die im Namen der Weltrevolution des Proletariats vergewaltigen und töten, sind, ohne Rücksicht auf ihre Bestialität, Unschuldige, ja Helden... Eine solche Definition hilft uns, die Widersprüche der Weltpolitik, die wir erleben, zu verstehen: so z. B. die Preisgabe der polnischen Regierung und der polnischen Armee, die an der Seite Englands gekämpft hatte, die Auslieferung der Soldaten der Wlassow-Armee durch die Amerikaner, Soldaten, die von den Sowjets exterminiert wurden. So kann man verstehen, wie es möglich war, daß die Westmächte, die im Namen der Demokratie, der Freiheit und der Gerechtigkeit, **für Danzig** den 2. Weltkrieg entfesselten, die Hälfte von Europa, bis nach Berlin, der ungeheuerlichsten Tyrannei der Geschichte auslieferten."

Nachdem der Redner aus den Memoiren Churchills den bekannten Absatz betreffend die Preisgabe Mittel- und Osteuropas zitiert hatte, schloß er mit folgenden Worten:

„Nach der Niederschlagung des ungarischen Aufstandes begannen unsere Völker ihren Kampf der neuen, von den Westmächten geschaffenen Situation anzupassen. Dieser Kampf mag von langer Dauer sein, **aber er wird von allen unseren Völkern gemeinsam geführt. Wir werden uns durchsetzen. Das wirtschaftliche Chaos, das alle kommunistischen Länder kennzeichnet, ist ein erstes Resultat dieser Anpassung, von der ich gerade sprach.** Und was tun die Westmächte? Sie versuchen den Kommunismus durch westliche Getreidelieferungen zu retten, eine Aktion, der selbstverständlich ein humanitäres Mäntelchen umgehängt wird. **Aber seit wann handeln Geschäftsleute aus humanitären Gründen?** Diese Frage wurde von Bundeskanzler Adenauer gestellt, dem größten Staatsmann unserer Zeit.

Und doch bleiben wir optimistisch, denn die Erfahrung hat uns gelehrt, daß immer dann, wenn die Regierungen der westlichen Demokratien, von der internationalen Hochfinanz gesteuert, die Würde ihrer Länder kaufmännischen Interessen opferten, sie nicht nur ihre Würde verloren, sondern zudem noch draufzahlten.

Es lebe der Freiheitskampf der unterdrückten Völker!

Es lebe Europa!"

NEUE KOMMUNISTISCHE KAMPAGNE GEGEN TRADITIONSVERBÄNDE

Nachdem die „Internationale Föderation der Widerstandskämpfer" (FIR) im vergangenen Sommer mit Erfolg eine Tagung der Traditionsverbände der Waffen-SS in Hameln (Weser) verhindert hatte, soll jetzt auf Beschluß der Vorstandsgremien eine neue kommunistische Kampagne gestartet werden. Sie soll die Auflösung der SS-Hilfsgemeinschaft und anderer soldatischer Traditionsverbände zum Ziel haben. Zu diesem Zweck werden alle internationalen Verbindungen mobilisiert. Insbesondere will man alle Verfolgtenorganisationen einbeziehen, vor allem auch diejenigen, die nichtkommunistisch orientiert sind. Gleichzeitig ist beabsichtigt, eine Sonderaktion in den Vereinigten Staaten durchzuführen, bei der vor allem der angeblich schädliche Einfluß jener Soldaten-Verbände herausgestellt werden soll.

(Wehr-Pol. Information)

„Für uns ist jeder ein Antichrist, der einer gegen Gott gerichteten oder gottlosen Gesellschaft angehört. Und wer sich mit einer solchen Gesellschaft verbündet, ihr die Hand reicht, manchmal ohne es zu wissen, gehorcht dem Antichrist und bereitet ihm den Weg." **Alfredo Kardinal Ottaviani**

Gottesdienst in rumänischer Sprache in Sankt Peter in Rom

Am 21. Oktober 1963 wurde in Anwesenheit aller Konzilsväter in der Sankt-Petrus-Basilika in Rom von S. E. Bischof Vasile **Cristea,** dem Seelsorger der rumänischen Katholiken im Exil, eine Messe nach rumänisch-byzantinischem Ritus zelebriert. Mitzelebrierende Geistliche waren: Msgr. Pamfil **Carnatziu,** Msgr. Carol **Capros** und Pater Vasile **Margineanu.** Die liturgischen Antworten gaben der rumänische Männerchor aus Rom unter Leitung von Pater **Zapartzan** und der rumänische Opernsänger Adrian **Baianu.**

Anläßlich dieses Gottesdienstes gab das vatikanische Staatssekretariat eine Denkschrift heraus, in der die romanische Herkunft der Rumänen und die Tatsache, daß sie bereits Ende des 3. Jahrhunderts Christen waren, unterstrichen wurden.

Anlaß zu diesem rumänischen Gottesdienst in St. Peter war der Jahrestag der Entstehung der Unierten Kirche in Rumänien. Es ist im Westen und sogar manchmal in kirchlichen Kreisen kaum bekannt, daß ein Teil der rumänischen Orthodoxen Kirche in Siebenbürgen am 21. Oktober 1698 die Union mit Rom proklamierte. Diese Unierte Kirche wurde von den Kommunisten im Jahre 1948, und zwar ausgerechnet am 21. Oktober, zu einer außerhalb des Gesetzes stehenden Kirche erklärt, ihre Kirchen, Schulen, Klöster und Heime beschlagnahmt, ihre Gläubigen verfolgt und alle ihre Bischöfe sowie ein großer Teil der Geistlichen verhaftet. Alle Bischöfe dieser Kirche, mit zwei Ausnahmen, sind inzwischen in den Gefängnissen der Rumänischen Volksrepublik gestorben.

„Wie Patrioten im Exil so oft müssen auch die kubanischen Emigranten heute einen tragischen Zweifrontenkrieg führen — gegen die Gewaltherrschaft in der Heimat und gegen die Politik ihres Gastlandes, dessen Interessen — wenigstens in den Augen seiner gewählten Führer — nicht immer parallel mit den Hoffnungen der Flüchtlinge und Freiheitskämpfer verlaufen."

(„Dornenweg der Exilpatrioten" von Norbert Muehlen in „Christ und Welt" vom 3. 5. 1963, Nr. 18, XVI. Jahrgang.)

ENZYKLIKA »PACEM IN TERRIS« VON WERKZEUGEN DES WELTKOMMUNISMUS VERBREITET UND INTERPRETIERT

Als Atomgegner traten in England bisher drei Organisationen hervor:

— Das Britische Friedenskomitee
— die "Campaign for nuclear Disarmement" (CND)
— das „Komitee der Hundert".

Jetzt versucht das britische Friedenskomitee, die beiden anderen Organisationen zu gemeinsamer, koordinierter Arbeit zu veranlassen. Dazu soll Anfang November 1963 ein Kongreß abgehalten werden. Er hat vier Hauptpunkte:

— **Verbreitung und Interpretation der Enzyklika des verstorbenen Papstes Johannes XXIII. »pacem in terris«**
— Schaffung von Demokratien in Portugal, Spanien und Griechenland
— Amnestie für politische Gefangene (selbstverständlich nur in Westeuropa und nicht im sowjetischen Kolonialreich)
— Propagierung atomwaffenfreier Zonen in Europa und am Mittelmeer.

(Wehr-Pol. Information)

LA VIRGEN MARIA
Y su culto en los sellos de correos
HL. JUNGFRAU MARIA IN MARKENBILDERN
Filatelia Trajano Popesco
Calle Villanueva 43/4
MADRID 1, Spanien

Achtung! Deutsche Studenten!

Für diejenigen, die der französischen Sprache kundig sind, empfehlen wir

«CAHIERS UNIVERSITAIRES»

die führende französische Studentenzeitschrift.

Verwaltung und Redaktion:
36, rue Notre Dame de Nazareth
PARIS (3-e)

ACHTUNG!

Wir haben ein neues Bankkonto:
Bankgeschäft OTTO DIERKS & CO.
8 München 2
Konto-Nr. 59555 PSchA München
für „Stindardul", Konto-Nr. 2277